

Med solen i nord

Rejseberetning fra Argentina 7. feb. - 6. mar.1996

Indholdsfortegnelse

REJSEBERETNING FRA ARGENTINA 7. FEB. - 6. MAR.1996.....	1
INDHOLDSFORTEGNELSE.....	3
OPTAKT.....	5
WORLD'S END (FRE. 9. FEB).....	7
VED VEJS ENDE (LØR. 10. FEB).....	10
I DARWINS FODSPOR.....	12
PATAGONISK STEPPETUR (SØN. 11. FEB).....	13
BLÅ ISBJERGE OG GLETSCHERE (MAN. 12. FEB).....	14
FALDENDE ISBJERGE (TIRS. 13. FEB).....	16
MELLEMAKT (ONS. 14. FEB).....	19
ALPEIDYL MED MEXIKANSK ISLÆT (TORS. 15. FEB.).....	20
BJERGVANDRING OG ITALIENSK CHARME (FRE. 16. FEB)	22
MYRTER OG FROKOST I DET FRI (LØR 17. FEB).....	24
FRA SYD TIL NORD (SØN. 18. FEB).....	25
GRAN CANYON A LA ARGENTINA (MAN. 19. FEB.).....	27
FARVER OG SØJLEKAKTUS (TIRS. 20. FEB.).....	30
SALTATUR SURPRISE (ONS. 21. FEB).....	35
TUR I SALTA.....	37
LANG NATS REJSE MED BUS.....	38
LANGS ANDESBJERGENE (TOR. 22. FEB).....	39
MOD DE HØJESTE TINDER (FRE 23. FEB.).....	41
ØDE LØRDAGSGADER (LØR. 24. FEB).....	43
SØENS DYR (SØN. 25. FEB)	45
I KJOLE OG HVIDT	47

VANDRING I FORTIDEN	48
I FAMILIENS SKØD (TIR. 27. FEB).....	51
STRANDLIV (ONS. 28. FEB.).....	52
STRANDTUR TIL FODS OG I JEEP (TORS. 29. FEB.).....	52
DANSK MIDDAG (FRE 1. MAR.).....	53
ASADO PÅ LANDET (LØR. 2. MAR).....	54
FARVEL TIL CLARAMECO (SØN. 3. MAR).....	54
BYTUR OG PAELLA (MAN. 4. MAR).....	55
HOVEDVEJEN TIL BA (TIRS. 5. MAR.).....	55
THAT'S WHAT FRIENDS ARE FOR !.....	56
OPRINDELIG REJSEPLAN.....	58

Siden vi i forbindelse med vores Brasili-
enstur i 1988 aflagde familien i Tres Ar-
royas besøg, har der været overvejelser
om et genbesøg kombineret med en run-
drejse i Argentina.

Som rejsemål rykkede det tættere på, da
Nepal midlertidigt blev nedprioriteret, og
til sit jubilæum i 1990 fik Ulla den nyttige
Insight's guide til Argentina.

Den er blevet læst igen og igen, først for
at få et overblik, så for at fastlægge tu-
ren, - og da vi kom hjem for at få be-
kræftet indtrykkene. Den er virkelig ble-
vet brugt, og måtte også gøre turen med
til Argentina.

Med en rejseskitse i hånden opsøger vi
også rejsebureauerne *Albatros* og *Gate
Eleven*, som lyder lovende, men som
trods rykkere aldrig vender tilbage. Her-
efter vender vi tilbage til *Seven Cs*, som
med vanligt gå-på-mod kaster sig over
opgaven.

Efter Emmy og Majken ikke selv kom af
sted i 1995, har Ulla lovet at bringe dem
sikkert frem og tilbage gennem lufthavne
og fly og berede dem på flyveturens ad-
færdsmønster.

Turens længde nødvendiggør en lang fe-
rieperiode, og når det hele skal samles til
én periode, så er der langt fra maj til fe-
bruar, når man ikke afholder nogen ferie
- heller ikke den traditionelle efterårstur
til □strig: alle 5 uger skal bruges.

Afrejsen er d. 7. februar 18.45, og der er
fuld bemanding ved afgang: stort set
hvad der kan samles af familie og venner
dukker op til den efterhånden traditionel-

le farvel i lufthavnspub'en. Det er helt
utroligt ! Og vi fylder ca ½ af pub'en

Vi har gode erfaringer fra tidligere med
British Airways, og de lever atter op til
forventningerne.

Vi har et ophold på ca 2½ time i London
Heathrow, lige nok til at blive transpor-
teret, se lidt på forretninger og få et en-
kelt glas. Og Emmy får lært at gå på rul-
letrapper.

I flyet er der utroligt mange unge argen-
tinske (skoleelever?) med. Det er på sin
vis meget sjovt, men de er ikke interesse-
ret i *announcements*, og går /står og
snakker og hygger hele turen, så indimel-
lem kunne man have ønsket sig et mere
traditionelt selskab.

Der gøres meget for at tiden skal gå. Ikke
blot er maden fortræffelig og betjeningen
god og rigelig, men der er også et antal
film med både engelsk /spansk. At det så
på turen ud var i hovedsættets hhv højre
og venstre kanal var en speciel oplevelse.

Vi sidder sammen med en nygift portugi-
sisk pige, som er på vej til Buenos Aires,
hvor hendes mand arbejder, og vi får en
rigtig god snak om forskelle og ligheder
europæere og sydamerikanere imellem.

Efter ca. 14 timer lander vi præcist til ti-
den i Buenos Aires' internationale luft-
havn (*Ezeiza*). Her er overskyet, men
sommerligt dansk. Der havde været 36°
dagen før.

Norma og Hector modtager os ved ud-
gangen. Mens Ulla og Norma går efter
British Airways kontor, skal vi andre

prøve at få plads til alle pakkenellikerne i Hectors bil. Det er en 10-år gammel Alfa Romeo (turbo, 240 hk), og vi får fyldt bagagerummet, så der må bindes tov omkring bagagerumsklappen, og nogle tasker må vi endda have i kabinen. Vi har jo ikke fået os taget sammen til at lære spansk, sådan som vi havde lovet hinanden, og derfor er det stadig et problem, når vi gerne vil kommunikere med Hector.

Lufthavnen ligger ca 35 km uden for Buenos Aires, så der er et stykke at køre. Tovet falder af på strækningen ind til byen, så vi må ud og sikre på ny. Heldigvis tabes der ikke noget til trods for hastigheden, og det at man ikke bare kan flytte 3-4 vejbaner for at komme til rambatten.

Vi genkender gaden i Buenos Aires centrum, da vi når frem. Vi skal overnatte i Cynthias lejlighed, som ligger lige overfor Vivians, fordi her er der bedst plads. Vi skal jo ikke blive, så det bliver kun en "lille" udpakning med fordeling af medbragte gaver.

Som altid er det Hector, der henter mad og drikkevarer (Mendoza-vin), og det er jo lige sagen, så vi kan demonstrere den medbragte fine skænkeprop. Til vores store overraskelse kan den ikke sidde i vinflasken: argentinske vinflasker er en lille smule koniske, men Hector foretager en midlertidig modifikation af tætningskransen. Det er et eksempel på, hvorfor det kan være praktisk med standardisering.

Thomas (Vivians søn) kommer forbi, netop som vi har sat os til bords. Efter de 7 år er han næsten ikke til at kende igen. Vi holder hvile/sovepause ca 2 timer, inden Hector ta'r os på en sightseeing tur. Byen er præget af træerne og parkerne,

lave huse med forretninger afvekslende med 10 etagers blokke, og her i hovedstaden er folk slanke og velklædte. For os er det et gensyn med *9.juli-avenue*'en, *Casa Rosa* og parkerne.

Vi ender i et helt nyt indkøbscenter (*Carrefour*), hvor den øverste etage stort set kun er spisesteder, og hvor vi får kaffe og kage. Vi ser også lidt på forretningerne på etagen nedenunder, men vi skal jo ikke købe noget....

Hector overlader intet til tilfældighederne i forbindelse med vores afhentning til lufthavnen næste morgen. Han ringer, og går hen om hjørnet, hvor der er en drosche-ejer, som lover at hente os. Der bliver skrevet dosmerseddell med forklaring, aftalt pris, adresse /telefonnr., så vi har noget at holde os til.

Og lidt trætte går vi i seng ved 23-tiden.

World's end (Fre. 9. feb)

Skal man have noget ud af sin ferie, skal man begynde dagen tidligt. Kl. 4 ringer vækkeuret, så vi kan være klar til tiden. Vi har bestilt taxaen til 4.45. Da vi er klar med kufferterne, er Hector allerede i tøjjet, og ikke blot ringer han efter vognen, men han går også med ned for endnu engang at understrege vilkårene.

Der er mørkt ved kørslen gennem byen. Der er ikke langt til den nationale lufthavn, og selv om det er svært at holde orienteringen i Buenos Aires, fordi der hele tiden skal køres ad ensrettede gader, bliver vi kørt den direkte vej, som vi faktisk havde kørt dagen før på vores rundtur.

Vi får planmæssig afgang, efter at vi har ventet nogen tid på, at kassereren, der skal have airport-tax, dukker op (05.30). Da er der 1 time til afgang. Der skal be-

tales 2*3 Peso, og det gælder hver gang, vi skal af sted, - og det kan ikke ske ved skranken, men du skal hen og stå i kø ved kassereren (med undtagelse af Bariloche, hvor vi ovenikøbet kunne betale den efterfølgende afgang i Buenos Aires samtidig).

Der er i øvrigt god travlhed her om morgnen i den lokale lufthavn, *Jorge Newbery*. Ved afgangen er ventesalen præget af rejsende med rygsække, fiskestænger og kraftigt fodtøj. Jo, man skal ud i naturen.

I Buenos Aires lufthavn går man fra gaten ud i en holdende bus, som vil transportere en til det rigtige fly. I nogle tilfælde er der tale om få meter, men i andre kan det være et fly, der er parkeret i den anden ende af området. Man kan faktisk betragte lufthavnen som en stor plads med en ensrettet vej uden om - og flyene står så parkeret langs denne vej.

Ure og elektronik til visning af gate eller afgang virker ikke, men der kaldes til fly, så når man har lært tallene (flynumre) eller destination, så har man en chance for at vælge den rigtige dør, idet der er flere døre i forbindelse med ventesalen. Det er ellers en moderne og pæn lufthavn, hvor *Aerolineas Argentina* og *Austral* har hver deres terminal.

Der er overskyet en stor del af vejen, men da vi nærmer os *Ushuaia*, bliver der faktisk store huller i skyerne, så vi kan se indflyvningen til "verdens sydligste by". Og den er faktisk rigtig flot: liggende ved Beagle-kanalen med bjergene rejsende sig omkring den.

Vi lander 9.25 på en ny bane, der er indviet oktober '95. Det er også militær fly-

veplads, så der er soldater og et enkelt Hercules-fly på pladsen. En kort bustransport til terminalbygningen, som ligger ved den gamle (korte) bane, hvor vi får vores kufferter og første afhentning. Ung engelsktalende fyr, som ombytter vores medbragte vouchers og derefter kører os til vores hotel. Det ligger lidt oppe over byen, så han giver sig tid til at lave en kort bytur, hvor han ta'r hovedgaden og et par sidegader, og på den måde får vi udpeget de vigtigste steder i byen, inden det sidste stykke vej op ad de støvede veje til "*Hotel Ushuaia*". Det er et nyt hotel, kendetegnet ved to tårne, og der er en god udsigt ud over byen, bugten og bjergene.

Vores værelse vender mod øst, og vi har dermed udsigten til *Mont Olivia* og *Cinco Hermanos* (De fem brødre) henover de lave huse, der ligger op af skråningen.

Vel indkvarteret starter vi derpå på egen hånd ned til byen. For os virker det mest af alt som et klondyke, masser af liv og initiativ, der hamres og graves alle vegne, men byen er også vokset helt utroligt: fra 30.000 til ca 40.000 på ganske få år.

Her er træhuse med typisk 60-65 bliktag malet i alle mulige stærke farver, bygget af rå (økse)forarbejdede planker, i mange tilfælde også beklædt med blikplader på de lodrette flader for at beskytte mod brand. Kravet til kvadratmeter synes at være beskedent (men man skal også holde på varmen) i de mange små 'skure' på ca 20 m², der står ganske tæt på grundene. Der er dog installeret både el, vand og naturgas, og godt nok er det grusveje, når du kommer nogle meter fra centrum,

men der er kloakeret og gadebelysning.

Hvis der er lidt grund omkring huset, er den ofte opdyrket - enten med blomster eller køkkenurter, og for os er det morsomt at se, at det stort set svarer til de planter, vi har: blomstrende kartofler, ærter, ribs, stikkelsbær, jordbær, hyldebær osv. Og blomster som lupiner (mørkerøde), margeritter, roser, 'præstepikke', studenternellikker.

Bybilledet er præget af indiansk udseende mennesker og biler - først og fremmest store Ford-pickups - og fælles for mange er knuste lygter og smadrede forruder. Nogle forsøger at holde skaderne nede ved at påsætte gitter eller plastikskjold for lygterne - men ikke for frontruden.

I hovedgaden er der tæt trafik - langsom og ensrettet -

Uopfindsomme gadenavne

Stednavne og gadenavne er præget af uafhængighedskrigen, dens datoer og heroer.

Enhver by sin San Martin, Mitre, 12. Oktober og 25. Juli og mange flere.

Morale: husk postnummer !

Byen har sin katamaranhavn til udflugtskibene, en containerhavn samt plads til ekspeditionsskibe. Der ligger flere ekspeditionsskibe til Antarktis, bl.a. et par russere, der tager turister med til ophold på Sydpolen. Bl.a. en jævnaldrende hollænder, som vi mødte på en fiskerestaurant. Han havde i øvrigt en meget fornuftig leveregel: man skal kun beskæftige sig med noget der kan give én oplevelser: mad, rejser og kærlighed.

Stigningerne op mod bjergene starter allerede helt nede i byen, som derved bliver terrassedelt.

Der er utrolig mange hunde, dels inde på

grundene, hvor de fungerer som vagthunde, men mere usædvanligt for os også mange som går løse omkring. Fælles for dem er, at de heldigvis er yderst fredsommelige, fortrolige - og rene.

Ulla konstaterer på et tidspunkt, at fotografiapparatets hovedbatteri har det skidt, så vi finder en butik, som kan løse det problem. Ellers ser vi på souvenir. Det pæneste er T-shirts, og dem er der også mange af - i mange forretninger.

Lige inden vi tog fra Danmark havde der været en artikel i "vores avis" om en dansk hotelbestyrer i byen, og vi gik derfor op på det pågældende hotel (*Albatros*) for at aflevere udklippet. Da vi kom, sad hun faktisk ved sin arbejdsplads, og der var ingen tvivl om, at det var originalen fra billedet. Hun blev virkelig overrasket: "Hvor kommer I fra ?" og takkede glad for tanken.

Byen har et lille, men rigtig godt museum, *Museo del Fin del Mundo*, som primært viser noget om de to indianerstammer, der har besiddet området, men også noget lokalkolorit (bl.a. med en gammel kolonialhandel, områdets fugle) og vragfund.

Ikke at forglemme, at Darwin jo har sejlet herude i Beagle-kanalen (opkaldt efter skibet), og den højærværdige præst Thomas Bridges i slutningen af forrige århundrede lavede en ordbog til/fra Yamama-stammens sprog.

Det blæser meget, og det småregner lidt fra de tunge skyer om eftermiddagen, men ind imellem titter solen frem, og så skal man lige huske på at solen står i nord, når man skal orientere sig. Faktisk var det ikke så koldt som vi havde ventet: mellem 12 og 15 grader. Og så kan man jo nyde, at det er lyst til kl. 22, når man skal tilbage til hotellet efter at have

spist sin aftensmad. På disse kanter er fiskespise et *must* - og hvorfor ikke en af deres kæmpestore krabber og kingsize muslinger. Det er virkelig en nydelse !

Ved vejs ende (Lør. 10. feb)

Morgenmaden er med gensmag af sydamerikansk, stærk kaffe - bolle, horn og ost/skinke + marmelade.

8.45 er der afgang med lille bus, hvor der foruden os er en dame med hendes datter og en mand fra Insbruck med sin store søn.

Turen går til nationalparken, som ligger ca 12 km vest for byen. på vejen derud passerer man moderne beboelseskvarterer. Det er en blanding af 3-etages blokke og etplanshuse, der allerede er begyndt at få karakter af slum.

Vejen er dårligt vedligeholdt med masser af huller, og det støver en del, når vi kører.

Hvis man tror, at der er barskt og nøgent,

så må man tro om, for der er faktisk en betydelig frodighed og pæne store træer i skovene. At skoven så har store ar, fordi fangerne fra det lokale fængsel har hugget meget til fængslets møbelproduktion, er en anden sag. Meget af træet ligger der sådan set endnu - trods det, at fængslet ophørte sin funktion i 1945.

Man skal betale for at komme ind i parken. Her står parkbetjenten i sit lille skur. Han (eller i hvert fald en af dem) bor inde på området sammen med sin hest.

Jo længere man kommer ind i parken, jo grønnere bliver det, og det er faktisk høje træer, flest med armtykke stammer (men også gamle, tykke) og ret tætstående.

Ude ved *Bahia Ensenada-bugten* er der faktisk eksempler på de vindbøjede træer, men derudover er der en smuk udsigt ud over vandet - ikke mindst over mod de snedækte bjerge i Chile mod syd.

Vi kører ind langs med *Rio Pipo*, som slynger sig meget smukt med træer, bæverdamme, telte og lystfiskere.

Ill. 1 Vi havde forventet små forblæste træer. Forblæst OK, men ellers er de i normal højde

Efter et stykke vej opfordrer guiden os til at gå de sidste 800 m ned til den næste bugt, *Bahia Lapataia*. Vejret er klart med sol, så det er faktisk rigtig rart at gå gennem højmose med udgåede træer, se de to typiske træer (*ninja* og *lengha*) på nært hold, og se de mange kaniner og småfugle.

Der er også store gæs og en landgangs-plads med pontoner, som vi senere finder ud af bruges, hvis man tager en kombineret sejl- og bustur. Her slutter i øvrigt den panamerikanske landevej (Route 3) endegyldigt!

Derfra går turen videre til *La Roca*-søen, som danner grænse til Chile. Her er fuldstændig idyl med bjergene (igen de chilenske) spejlende sig klart i vandet. Her kan vi få syn for sagen: der er adskillige træer, som enten er faldet for bæverens tænder, eller som er kraftigt gnavet.

Her er en hyggelig cafeteria med åben ild midt i lokalet, hvor vi kan få en formiddagsøl. Stedet benyttes dels af turisterne, dels af campisterne, idet der er indrettet

flere campingpladser inde i nationalparken, bl. a. her. Der er således også et lille udsalg med dagligvarer, lånegrill (2 tønder med låg og skorsten) osv.

Campingpladserne er blot steder, hvor man må slå sit telt op, og i de fleste tilfælde er der bygget grill og borde & bænke i beton. Vi ser flere rare steder, hvor røgen stiger stille op mod himlen fra bålpladserne, bl.a. ved den flod der løber gennem området (og som kaldes den grønne sø fordi floden her har udvidet sig).

Vel tilbage i byen bruger vi frokosten til at spise krabbesalat og kabliau, og få købt nogle T-shirts. Man skal huske på, at de fleste forretninger holder lukket mellem 13 og 15/16.

I Darwins fodspor

Eftermiddagen står på udflugt på *Beagle* kanalen. Det viser sig, at det ikke er den lange, der går ud til pingvinerne (som er

Ill. 2 Der vendes ved det gamle, soldrevne fyrtårn "les Eclaireurs" som står midt i kanalen, og som naturligvis indgår som vartegn for byen

en heldagstur). Kanalen er opkaldt efter det skib, som Darwin var med på i 1865 (i øvrigt har skibets kaptajn, Fitz Roy, lagt navn til det høje bjerg ved Calafate). Vi har fået at vide, at vi skal møde lidt over 14, men faktisk sejles der først kl. 15 - og ikke med den båd der er annonceret. Men turen er rigtig nok, og der er en fortræffelig guide, som på både spansk og engelsk fortæller om alt det vi ser. Og hun er ovenikøbet god til at få øje på det, man skal være opmærksom på. Selv om man står ude på catamaranens dæk kan man fint følge med, fordi der også er højtaler her.

Det er en ganske flot sejlads ud fra byen med udsigten til de karakteristiske bjerge. Sjovt at tænke på, at turen faktisk definitionsmæssigt starter i Stillehavet. skrænterne går ret stejlt ned til havet, og der kan vises de steder, hvor i fordoms tid Yamanaindianerne boede.

Der er kelp i havet, og på klipperne er der dels almindelige *commerands* (skarv) dels *Imperial commerands* (den ene art har reder på klippesiderne, den anden kun på plan overflade). Første gang vi ser dem tror vi, at der er tale om pingviner, fordi de med det hvide bryst og den høje rejsning ligner til forveksling. Det afsløres da vi kommer tættere på. Vi ser dog også pingviner, men kun svømmende.

Catamaranen har den fordel, at den stille og roligt kan flyde helt ind til øerne, så man kan betragte fuglene på nært hold. Det gælder naturligvis også, da vi senere når til øerne med sæler og søløver. Der er også flere slag sæler, bl.a. en speciel sydamerikansk art, som er noget mindre end dem vi ellers kender. Det er jo altid betagende at se dyrene i deres eget miljø.

hvor der gøes og mølles hele tiden. Der er naturligvis utroligt mange fugle, og vi opnår også at se en gumpetung albatros forgæves forsøg på at lette.

Vi var taget af sted i solskin og 15°, men på vejen hjem er temperaturen faldet til 10 (det viser Ulla's nyerhvervede termometer, som sidder på rygsækken, der altid er med) og det er blevet ret blæsende på dækket, men det er trods alt her, man ser mest.

Da vi kommer tilbage har posthuset selvfølgelig lukket (det er jo lørdag), men ellers kan man godt købe ind. Bl.a. er der mange elektronikforretninger, men byen har også en vis skattebegünstiget status. I hvert fald fik jeg en hel liter "Famous Grouse" til under 9 peso. Det kan selv taxfree-shoppen i Kastrup ikke hamle op med!

Når man skal hjem nede fra byen, skal man tænke sig om, fordi gaderne er forsøgt lagt i kvadrater - og der er nogle kraftige bakkedrag. Det betyder, at nogle gader er meget stejle (ja, nogle gader er afbrudt, og man må bruge trapper, men gadenavn og numre fortsætter længere oppe). I det klare vejr er det faktisk en flot tur, hvor der er udsigt over hele byen, bugten og bjergene. Og keder man sig, kan man snakke med hundene. De er der i store mængder, løsgående, men utroligt omgængelige.

Vi er hjemme ved 19-tiden, og da vi har en spisebillet til hotellet bliver vi. Det er heller ikke nogen dårlig idé for i mellem-tiden har vejret skiftet og det er begyndt at regne.

Peso = \$

Siden sidst har landet fået styr på sin økonomi. Inflation og rente er faldet, og man har skiftet møntfod.

Møntenheden hedder nu *peso*, og den veksles lige over med US dollar - også i praksis i de fleste forretninger, så vi vekslede kun den første dag i Buenos Aires.

Ulempen er, at det faktisk kun er i supermarkedet, man får småmønter tilbage. Priserne er stort set fastsat i hele peso, hvilket medvirker til at fordyre ting. At sende et postkort til Danmark er således først 1 peso til kortet, derefter 1.25 til frimærker, så det er nogle andre priser, end vi er vant til

Patagonisk steppetur (Søn. 11. feb)

Vi har en god formiddag til egen brug, og da vi har fået pakket kufferterne er det klaret op, så vi kan udnytte den sidste tid til at se på søndagsbyen. Ved 10-11-tiden åbner de fleste forretninger, og vi får købt både postkort, frimærker og flere T-shirts.

Det gamle fængsel fra 1894 ligger nu i et militært område, men man kan godt komme ind på en del af området. Her har man indrettet et søfartsmuseum (lukket) og der er andre historiske bygninger. Ellers slentrer vi rundt med kameraet og foreviger de få gamle bygninger, der er tilbage (f.eks. 'General store' fra 1910).

På vej ud til lufthavnen passerer vi igen 'missionærboligerne' (svenskehusene, som vi kaldte disse træhuse) og på hegnspælene sidder der massevis af rovfugle. Lidt nødtørftige forekommer lufthavnsfunktionerne: meget lille ekspeditionsområde (2 indvejningsvægte), hvor de elektroniske vægte er klistret op med tape og verdens mindste ventosal, så her er ikke noget med pre-boarding. Først når man skal i busserne bruges boardingkortet.

Herefter en kort flyvning til *Rio Gallegos*, hvor vi modtages med det traditionelle navneskilt. Her er det *Interlagos*-bureauet, der tager imod os.

Her er varmt med en strid, tør vestenvind, som vi senere vil opleve som kon-

stant - og noget meget karakteristisk for Patagonien. Der er ingen tvivl om, at dette er stedet, hvor man skal sørge for at folk kommer til Calafate ca. 300 km mod vest. Der er flere bureaukontorer i lufthavnsbygningen, som annoncerer med ture til dette og hint, og der er da også opmarcheret en række busser udenfor.

Efter nogen tid bliver vi anvist plads i en 25-personers bus, og da vi kun er 8 passagerer, kan vi stort set placere os efter eget valg.

Den første del af turen løber langs floden *Rio Coig* og dens høje brinker, men kort efter befinder vi os på den patagonske steppe: her er lave calafate (berberis) og græstuer.

De næste hundrede kilometer ser vi ikke et hus, men af og til ses et af de mange tusinede får, der er i området. De er imidlertid utroligt vanskelige at få øje på, fordi de i størrelse svarer til calafatebuskene. Ulla sidder med sit åbne blik naturligvis i den side, hvor alle fårene, rheaerne og guanachoerne befinder sig.

Ca. midtvejs gøres der ophold i *Esperanza*. Den figurerer på det store atlas, på vores udskrift fra vores verdensatlas på CD-ROM - og verdensbyen viser sig at bestå af en politistation (inkl. en ambulance), en tankstation, nok et hus samt en restaurant! That's it! Men de har gode sandwich, når man som Ulla er sulten.

Ill. 3 Der blev taget masser af meter videofilm og film, da vi nærmer os Upsala-gletcheren. Vi havde ikke troet, at isbjerge var så blå, så store og så fantastiske i sine former

Det absolut flade landskab med den høje himmel og de specielle runde patagonske skyer fortsætter kilometer efter kilometer uden nogen forandring. Ingen huse, nogle få modkørende busser. Måske er det derfor så mange biler kører med to reservehjul.

Først da vi når op på et højedrag ca 100 km fra Calafate sker der noget. Vi kan se ned over flodsletten og *Largo Argentino* i solnedgangen.

Det bliver mørkt, inden vi når frem til 'El Quixote', som ligger i en parallelgade til hovedgaden. Vi bliver indlogeret, og da vi ikke har set noget til nogen guide, sikrer vi os hos hotelportieren, at vores tur til Moreno-gletscheren normalt starter fra hotellet kl. 8.30.

Heldigvis spiser man sent, så vi kan afslutte dagen i hotellets restaurant 'Cid', hvor vi får god og hurtig betjening - og god mad (og vin).

Blå isbjerge og gletschere (Man.12.feb)

Vi står tidligt op, så vi kan nå morgen-toiletet i fred og ro. Netop iført det mest fornødne - men dog efter at vi begge har været i bad - ringer telefonen: vi forventes at stå ved bussen NU (7.30). Så røg den morgenmad!

Det viser sig, at man har ændret planen, således at vi i dag skal til Uppsalagletscheren - og den tur starter tidligere. Her skal man først med bus til *Puerto Bandeira*, hvor catamaranen samler op fra de mange busser.

Undervejs er der masser af fugle dels ved søen, dels mellem fårene og endelig rovfugle, bl.a. til at tage sig af nogle af de ådsler, der lå.

Og derfra foregår turen i catamaran på

Ill. 4 Det er ufatteligt, at Uppsalagletscheren rager ca. 60-70 m op fra Lago Argentino - og i 7 km bredde

Argentinas største sø, *Lago Argentina* - og vi har stadig ikke fået morgenmad. Søen er så stor, at den kraftige vind skaber store bølger, så der ikke bliver spejlbilleder af bjergene, men det er flot at sejle mellem klippesiderne og bjergene, hvoraf de fjerne er snedækkede.

området blev nationalpark, *Parque Nacional los Glaciers*, i 1937 og dækker ca 14300 km².

Da vi har sejlet i nogen tid, møder vi de første isbjerge. Ikke meget store, men de er der - og de er blå. Klart blå. Og når det er første gang, man oplever dette syn, er det ganske betagende.

Båden har spansk/engelsk guide og igen med højttaler på dækket, så alle kan følge med.

Turen tager en lille afstikker til *Onelly*-bugten, hvor 3 mindre gletchere (*Agassiz*, *Bolado* og *Heim y Refugio*) arbejder sig ned mod søen. Den ene står ude i vandet 25-30 m over overfladen med lodrette sider og flot lysskær, og der fotograferes på livet løs, mens der sejles langs gletscheren. De andre står med deres takkede kanter som flotte profiler ned ad bjergslugterne.

Der er ca 25°, men det blæser meget her. Vi befinder os lige på den anden side af Andesbjergene, og vinden tager godt fat

- også i de vandfald vi kan se falder ud over de stejle klippe sider: vandet formeligt står op ad bjerget.

Det her var kun en forsmag. Da vi sejler videre, bliver isbjergene nu både flere og større, og stadig med en utrolig intens blå farve, som man ikke tror på kan være ægte. Og så nærmer vi os *Uppsalagletscheren*: den er stor: 595 km², 60 km lang, 5-7 km bred og 60-70 m høj (og lige så meget under overfladen).

Her inde er Lago Argentino ca 1000 m dybt (og 6° varm). Det er ubeskriveligt storslået - i størrelse, i farver, i skulpturelle figurer - og så brager og knager det hele tiden, når isen arbejder og knækker. Når gletscheren vandrer gør smeltevand og varmen fra gnidningsmodstanden, at der dannes en slags smøremiddel under gletscheren, og så glider det bare...

Det bliver til flere ture langs kanten i ærbødig afstand for risikoen for nedfaldende ismasser.

Det er ganske enkelt så imponerede, at vi har indplaceret den som seværdighed nr. 2 efter Foz Iguazu-vandfaldene (og Gran Canyon på en 3.plads).

Vandet er ikke klart, som man måske

kunne forvente, men de mange sedimenter, som frigøres fra gletscheren og isbjergene gør det helt mælkehvidt.

En uventet oplevelse blev det, at vi på tilbagevejen gjorde en afstikker til *Refugio Onelly* ved Onelly-bugten. Det spændende er, at vi går i land, og med en kynig, ældre engelsktalende herre fik en ca 800 m vandring igennem en typisk, patagonsk skov. Vi fik vist, beskrevet og forklaret efterhånden, som vi kom frem.

Her er der så det ekstra fænomen, at da man ryddede området for beboere i forbindelse med omdannelsen til nationalpark i 1934, fik man ikke alle husdyrene med, med det resultat, at der i dag er vilde stammer af såvel køer som heste, og vi overraskede da også nogle på vores vandring. Ja, Ulla fangede faktisk en frembrusende tyr på filmen.

Her fik vi også forklaringen på, hvorfor den tornede plante hedder 'calafate': den

har været benyttet til kalfatring af skibe ved en bestemt lejlighed, og vi fik forklaret, at det 'grønne skæg', der gror på træerne er et tegn på, at her er ren luft - ellers kan det ikke leve.

Vi får så lige rørt os lidt og klatret lidt i klipperne, men ellers er der omslag i vejret - måske meget godt, da solen i løbet af dagen har sørget for en ændring af ansigtskuløren til det tomatagtige.

Agenten fra bureauet dukker omsider op, mens vi spiser, for at fortælle, at vi i morgen skal til Morenogletscheren med afhentning mellem 8 og 9.

15

Ill. 5 Her er vildsomt i nationalparken - selv husdyrene er blevet vilde med tiden.

Ill. 6 Morenoglacieren vandrer ca 2 m om dagen og får fodfæste på halvøen, så den kan lukke gennemstrømningen til Lago Argentino. Der er en lille tunnel, der stadig tillader vandet at strømme igennem.

Faldende isbjerge (Tirs. 13. feb)

belært af erfaringen er vi klar i god tid, og kan gå lidt omkring udenfor hotellet. Der vandes med sprinkler på græs-rabatterne og -plænerne, så der er pænt og grønt. Det er faktisk først nu, vi gør os klart, at byen ligger som en grøn oase efter de mange kilometer steppe, som også fortsætter på den anden side af byen. Der er rundt om byen plantet popler, som fungerer som meget høje læhegn. Byen har kun ca 3500 indbyggere.

Den bliver 9 inden bussen dukker op. Det er en lille 25 personers bus med Dorritz som guide, og hun er ganske udmærket. Hun kan f.eks. forklare os, at hullerne i den lave skrænt ved vejsiden stammer fra små bæltedyr (som er ganske velsmagende, hvorfor man nogle steder går på 'jagt' efter dem, ved at grave dem ud af deres huler).

Atter er der en god lang køretur ind i na-

tionalparken, hvor vi på et primitivt kort får vist, hvorledes *Moreno-glacieren* naturligt vil afskære *Brazo Rico*-bugten fra resten af Lago Argentino, idet den har en daglig fremdrift på 2 m. over mod land på *Peninsula Magellanes*. Imidlertid bestemmer temperaturer osv hvor meget der nedsmeltes.

Tidligere hed det sig, at glacieren kørte hvert 4. år nemlig når vandstanden inde i bugten blev så høj, at glaciermassen ikke kunne holde til vandpresset (det siges at være, når forskellen er ca 30 m). Den har sidst kælvnet i 1991.

Der er mulighed for at tage en times sejltur hen til glacieren - og da vi ikke gider sidde i en restaurant eller bare vade rundt, tager vi også denne (relativt dyre) tur. Der er tale om et væsentligt mindre skib, og selv om Morenoglacieren er mindre, er det endnu engang et fascinerende

de syn at sejle tæt op ad de 50 meter høje iskanter.

Der er umiddelbart også mere 'liv' i Moreno-gletscheren, hvor der med jævne mellemrum falder store stykker af, som danne nye isbjerge. Man kan rigtig fornemme størrelsesforholdet, da vi ser et hold bestige gletscheren inde på land helt nede fra foden.

Da vi kommer tilbage har vi valget mellem restauranten eller en snack-bar ned ved gletscherområdet. Vi vælger det sidste, og bliver som de eneste kørt op til indgangen, så vi får tre timer for os selv. Her får vi så en sandwich og øl i det fri. Selve omgivelserne er lavet pænt med trapper og udsigtsterasser, og der er ikke så mange mennesker i dag, at man føler det overrendt. Der er rigelig plads til alle.

Herfra kan man se ind over gletscherområdet, dvs ikke så langt, fordi det er begyndt at blive overskyet. Til gengæld er det fascinerende at se ned over den tak-

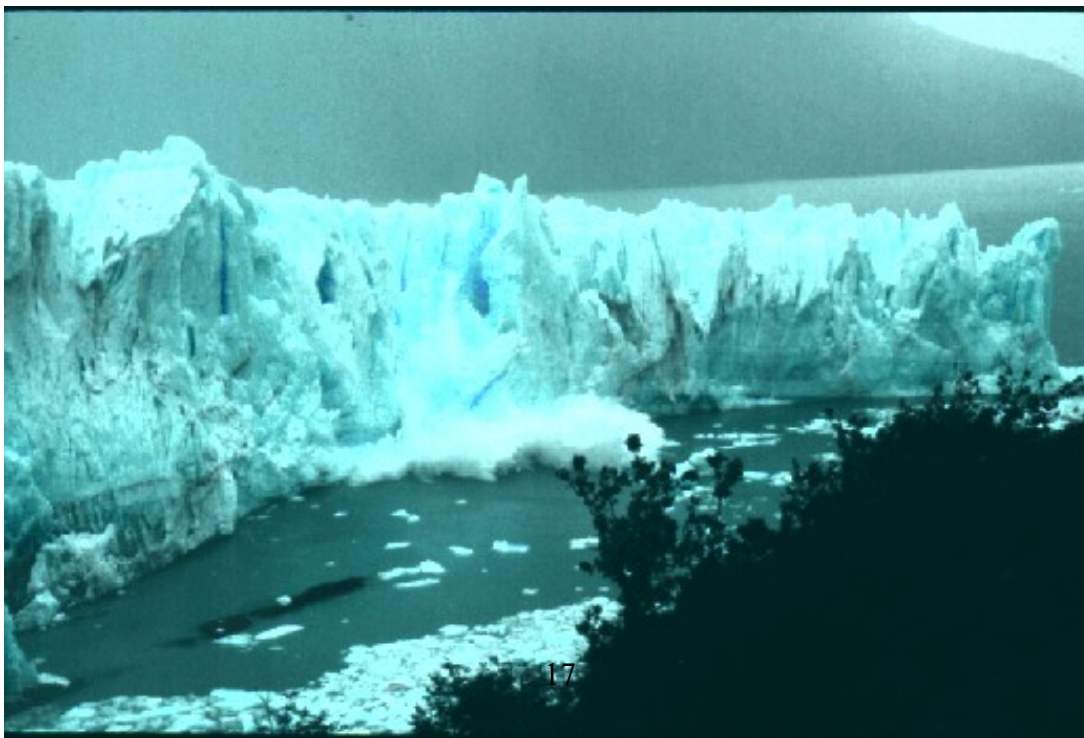
kede overflade med det kalejdoskopiske mønster af blå farvenuancer.

Skyerne kommer længere ned, og fuldstændig som vi kender det fra Østrig, går vi nu i skyerne med vekslende intensitet af nedbør. Godt at man har sin Goretex-jakke.

Det spændende er nu at fange det øjeblik, hvor der sker noget i iskolossen. Og der sker noget hele tiden. Man hører de drabelige brag, man ser dønningerne på vandet - og flere gange også nedfaldet.

Næste udfordring er så at indfange det på kamera - og det er sværere, men det lykkes dog delvist, selv om regnen kombineret med en stærk blæst sætter sine spor på linsen. Det må også konstateres, at videokameraet ikke er velegnet til skud fra hoften: det skal først lige få styr på elektronikken - og så er situationsbilledet uinteressant.

Ved 16-tiden er det returtid - men da er

Ill. 7 Det knager og brager hele tiden - så pludselig kælver gletscheren...

vi også både kolde og våde.

Takket være den gode blæst skifter vejret atter, inden vi kommer hjem, så vi kan vandre en tur i byen i solskin. Hovedgaden er meget bredt anlagt med træer i en midterrabat - godt skæve af vestenvinden - og ellers er der tale om lav bebyggelse og små butikker. Der er høje flotte lavendler, modne rønnebær og utroligt flotte, mandshøje roser. Skyfri, blå himmel ved 20-tiden.

Mellemakt (Ons. 14. feb)

Vi bruger den tidlige morgen til at aflægge besøg i nationalparkkontoret for at se, om der findes noget trykt materiale om det, vi nu har oplevet - og vi får da også et kort, så vi har en chance for at verificere navnene.

Souvenirbutikkerne bliver inspiceret, uden at vi dog køber noget (der er ellers mange strikvarer), og så skal vi ellers ud på steppeturen tilbage til Rio Gallegos igen.

Nu er det blevet en lille 16-personers bus, og Ulla indtager forreste sæde, så hun kan se - og fotografere. Selv om jeg har besluttet mig til at sidde i den anden side på tilbageturen bliver det den samme, fordi bussen er delt op med 1+2 sæder. Ulla's forsæde er igen på vestsiden, som af en eller anden grund har alle dyr og den spredte bebyggelse. Der er masser af dyr - også rovfugle, selv om der er l-a-a-a-ngt mellem træerne, så hvor mon de har rede ?

De to italienske herrer er stadig med samt to piger fra Taiwan.

Turen går i raskt tempo med 105-110 km /t

Der ligger en gasledning langs vejen med tilhørende pumpestationer, hvilket min-

der os om, at der er stor olieproduktion i landet.

Estanciaerne ligger så langt inde på jordstykket, at man kun kan se skiltet med navnet og den lange grusvej, der forsvinder i horisonten. Kan man endelig se noget er det lidt grønt omkring de hvide husflader (de høje popler).

Da vi lander ved 20-tiden i Buenos Aires er det en rigtig smuk gylden solnedgang, og der er ca 30°.

Vi bliver hentet af en spansktalende chauffør, og vi kan forstå, at vi ikke skal til det hotel, vi havde forventet (der har været ildebrand), men i stedet *LaFayette*, som ligger i en sidegade til Tucuman og dermed blot to blokke fra gågaden Florida.

Vi har knapt få os installeret på dette meget flotte, internationale hotel, før Eduardo fra bureauet "Four Winds" melder sig: Han er i receptionen.

Vi får nu ombyttet vores originale vouchers med nye, udstedt af "Four Winds", og vi får bekræftet indholdet i hovedtrækkene. Et af problemerne er, at vores engelsk udfærdigede vouchers nu er oversat til spansk, og det er jo begrænset, hvad der kan stå i det lille skrivefelt. Hjemmefra har vi jo dels haft rejseplanen, dels voucherne fra *Seven C's*, så vi har nogenlunde vidst, hvad der er aftalt. Skulle der i øvrigt opstå problemer, får vi telefonnumre til bureauet, fax og Eduardo's eget telefonnummer hjemme.

Klokken er nu efterhånden blevet mange, men vi skal da lige ud og have lidt frisk luft. Selv om det er ved at være sent (i vores øjne) er der rigtig mange mennesker på gågaden, og der er stadig enkelte forretninger åbne.

Vi finder en fortovsrestaurant, hvor vi kan sidde og se på det pulserende liv: taxastrømmen af sort-gule biler med røde lygter, en strøm af busser (men kun

ganske få med de spændende kølerfigurer, vi så sidste gang), de mange velklædte mennesker.

Hvad der er knapt så charmerende er renovationsstyret. Midt i den brede gågade er en bræmme af kasser, affaldsække og løst skidt, som samles ved håndkraft af et par mand med store affaldstønder på hjul - som derefter fyldes i renovationsbiler. Det er noget griset noget, hvor man næsten ikke kan undgå at komme til at vade i skidt fra frugthandleren eller isforretningen.

Vi er i seng ved 23-tiden, og når lige at se lidt brasiliansk tv. De vækker minder: de er anderledes og gladere.

Det betyder også, at der med mellemrum går en mand rundt og får styr på passagerer til næste afgående fly - og gør det muligt at springe over i køen.

Vi oplever da også en fortvivlet kvindes forsøg på at komme med et fly, som står ude på pladsen, men hvor boarding er afsluttet. Det bliver en ret dramatisk forestilling med tænders gnidsel, argumentation, gennemtrængning af udgang og tilbagehentning af sikkerhedsvagterne. Hun kom ikke med.

Denne gang er det en DC9, så vi kan have håndbagagen i 'hattehylden'. Der er en mellemlanding i *Viedma*, og her er faktisk en meget spændende indflyvning, idet markerne under os er harvet i de mest fantastiske mønstre, og der *Rio Ne-*

Fortovene er et helt særligt kapitel

I stejle gader er de naturligvis skiftet ud med trapper, men ellers har hver husejer ansvaret for belægningen på fortovet.

Resultatet er alle mulige slags belægninger, mere eller mindre professionelt lagt, ofte i cement, og med niveauforskelle fra den ene til den anden.

Det normale er, at der mangler fliser, som der er gode muligheder for at snuble

Alpeidyl med mexikansk islæt (Tors. 15. feb.)

Denne morgen skal vi med det andet luftfartsselskab, *Austral*. Det er dog et fedt, idet det ligesom i *Danair* er et puljesystem. Vi står op kl. 05.15, og bliver hentet til tiden.

Trods tidspunktet er der mange mennesker i Austral's terminal. Det er ikke helt problemfrit, da der opstår lange køer - og hvis man har regnet tiden for nøje eller er blevet forsinket kan det knibe: indcheckningskø, airporttax-kø, security-kø.

gros meget stort floddelta. Da vi flyver herfra er landskabet et helt andet: borte er landbrugsjorden og kvæget, og i stedet erstattet af steppe.

Lufthavnen i *San Carlos de Bariloche*, som byen egentlig hedder, er der en lille hyggelig lufthavn ca 15 km udenfor byen. Vi bliver kørt til vores hotel *Apatur*, som ligger midt på byens hovedgade, 'Mitre'. Vi har en hjørnelejlighed - for det er faktisk en lejlighed med køkken og altan. Søen kan skimtes over huset på den anden side af gaden. Der er huset meget passende lidt lavere end naboens.

Ill. 8 Alpinsk landskab med smukke søer og mange europæere. Det er hotellet i Llao Llao og ellers Lago Nahuel Huapi (557 km², 250 m dyb, 96 km lang, 12 km bred)

Byen ligger i ca 800 m højde.

Vi har lidt tid inden vi skal på den første tur, så vi slentrer igennem hovedgaden til "Civic center", som er en samling granitbygninger i tysk/schweizisk stil (tegnet af Bustillo), der rummer kommune-forvaltning, turistkontor, museum, posthus og politistation. Fra pladsen er her god udsigt ud over *Lago Nahuel Huapi*-søen, fordi byen skråner ret stejlt ned til søen.

Pladsen er et naturligt mål for alle, så der er blevet taget mange billeder af Sct Bernhardhundene med tøndene under hagen (og de kæreste hvalpe). Meningen er ganske vist, at hundetrækkerne skal tage billede af folk sammen med hundene - og det lykkes da også i et mange tilfælde.

De andre bygninger i byen er præget af anvendelsen af træ (også som bindingsværk) og en udbredt brug af kviste på

tagene. Der er stadig enkeltezinktage, men ellers også eternit.

Forretningerne adskiller sig fra andre steder ved at have ikke blot en, men mange chokoladeforretninger. Og de er store som supermarkeder! Det er det, byen er kendt for, men da vi ikke er slikne, så kan vi nøjes med at tage billeder af chokoladen.

Desuden var det karakteristisk, at vi overhovedet ikke kunne finde nogle formildende omstændigheder ved deres souvenir: T-shirtene var grimme, de bemalede træting gyselige og keramikken vil ingen sætte frem. Skovtrolde og nisser gik igen, og dert er generelt en række lighedspunkter med det europæiske alpeland, inkl. Muligheden for at købe kure.

Endelig får vi her brug for adapteren, idet man her er gået over til moderne stik med skråtstillede ben - og den virker.

Ved 15.30 tiden bliver vi hentet til "Circuit Chico"-turen af en minibus,

hvor vi indtog de sidste pladser (af de 12). Der var et par brasilianske piger og et hold mexikanere (med guitar). Vi skal på en panoramatour, men chaufføren kan kun guide på spansk.

Ved *Cerro Camanero* gøres der holdt, og man kan tage liften op på bjerget for at få udsigten udover *Lago Nahuel Huapi*-søen og bjergene. Det minder ganske meget om Østrig, ja, der er sågar også bjælkehytter.

Turen går ellers gennem skovområder, forbi udsikningssteder for turistbåde, langs søen med masser af smukke udsigtspunkter. Bortset fra at vi konstaterede at der groede ret kraftige bambus, at der var en lavendelproduktion og at de smukke vandfald stod udtørrede, så må vi nok indrømme, at det ærgrede og irriterede os, at vi ikke kunne forstå de informationer, der blev givet. Nej, det var ikke lige en tur efter vores gemyt.

Et prægtigt offentligt, træhotel i *Llao-Llao* var lige det der manglede. Det var da meget pynt, men... Så ville det måske have været sjovere at komme ind i en lille trækirke, men der var lukket, da vi nåede frem.

Jernbane

Når man nu har nedlagt jernbanedriften, men efterladt skinnelegemet, ja, så er det i nogle tilfælde betydeligt sikrere at færdes der end på vejen. Der er jagtsæson på fodgængere året rundt

En formildende omstændighed var at de mexikanske par kunne underholde med sange og guitar. Da vi skiltes - og man ønskede at kende vores nationalitet - viste det sig, at det ene par havde arbejdet for den mexikanske ambassadør i København!

I '*La Marmite*' får vi både god fisk (meget elegant fjernelse af benene) og god betjening, og med en plads ved det åbentstående vindue kan vi iagttage folkelivet udenfor. Der bliver virkelig promeneret på hovedgaden. Vi er sidst på ferisesæsonen, men der er stadig en del turister, så menneskemylderet er ret tæt, og der er rigtig mange der 'lufte' deres små børn (babies). Det kan også ske i bilerne, hvor hele familien er stoppet i bilen, som så cirkulerer (der er ensrettet) et par timer. Der er plads til 4 baner biler, og det passer lige: 1 parkeret i hver side, en midlertidig parkering og så en der kan bruges. Men ingen bilhorn - sådan er det bare.

Bjergvandring og italiensk charme (Fre. 16. feb)

Vi kan sove længe, da vi har hele formiddagen til egen disposition.

Ca halv otte undrer vi os over en kø ovre på den anden side af gaden. Venter de på en bus? En time efter står der ca 50 mennesker i én lang række pænt efter hinanden med deres papchartques (ikke mappedyr). Lidt efter viser det sig, at de skal ind i 'Direction General Rentas', og de fleste kommer hurtigt ud igen. Vi glemte at få at vide, hvad der faktisk skete i sådan et kontor....

Her om morgnen fejes og vaskes der overalt: ruder, fortove... Vi går en tur på turistkontoret for at få noget materiale, og derefter en tur i museet, som i 6 rum viser udstoppede dyr (mange fugle, den lille hjort) og indianerkultur.

Afsnit fra kolonisationen, som er lidt

Ill. 9 Udsigt ind i Chile fra ca. 2400 m højde: goldt, stenet - og som altid vindblæst

vanskelig at forstå, da alt er på spansk og det meste er dokumenter og foto.

Et s□rligt rum er helliget Francisco Perito Moreno, som fandt Lago Argentino og Moreno-gletscheren (de vidste han dog ikke). Han døde i Buenos Aires, men hans jordiske rester ligger på en lille ø her. Han stiftede i øvrigt den argentinske spejderbevægelse i 1908...

Vi har et par dåseøl med i rygsækken, så vi går et langt stykke på strandvejen langs kysten og nyder solen og duften fra de mange nåletræer i vejsiden.

Eftermiddagens tur går til *Cerro Cathedral* (2388 m) endnu engang i selskab med de italienske mænd fra Calafate. Den giver lige lejlighed til at vise et flot kvarter med huse og haver med umiskendeligt europæisk præg. Det var ellers den tur, der muligvis ikke kunne afvikles,

fordi der har været en stor skovbrand. Sporene er jo ikke sådan at udslette, og det er et meget stort område, der er blevet flammernes bytte, og det vil vare længe, før skaden vil være genoprettet, fordi bevoksningen ikke gror så hurtig her oppe i højderne.

Ved vejens ende er der et utroligt stort og moderne byområde alene beregnet til skisportsæsonen, faktisk et af de største på den sydlige halvkugle. Det er i og for sig lavet ganske smagfuldt i træ og med træfortove, og her i sommertiden bruger man så nogle af liftene til at trække folk op i højderne.

Vi tager kabinaturen op, og da vi bliver sat af over trægrænsen er der endelig mulighed for at få rørt sig lidt. Egentlig kan man godt fortsætte i samme retning som liftene, men den er stejl, så vi vælger den mere skånsomme jordvej. Her er ingen bevoksning bortset fra nogle

Grill

Som brf-land er der et naturligt marked for grill.

Man ser dem som permanente udendørsgrill på gade hjørner, ofte opbygget med fire skrånende trekanter

småblomster, men masser af løse, grove sten. Ca ½ time efter er vi ved toppen, hvorfra vi dels kan se ned over søen, men også ind i Chile, som igen kan prale af meget smukke, snedækkede bjergtinder, der omkranser dalen. Udsigten kan bedst sammenlignes med det at stå på Zugspitze i klart vejr, så langt kan man se henover bjergtoppene - og det er utrolig klart.

Vi vil med en stolelift ned for at få mere ud af nedturen, og der er et pænt stykke vej over til den, så der går næsten 1 time inden vi når derover. Nedturen foretages med 3 skift, og giver en flot udsigt ligesom man herfra kan se, hvor tæt skovbranden har været på bebyggelsen (den har også nuppet et enkelt hus).

Da der er lidt usikkerhed om morgendagen og chaufføren kun kan sige, at det er kl. 9, er vi ikke klogere end i morges, da vi prøvede at finde agenturet.

Ved hjemkomsten ligger der en telefonbesked om at ringe, men ... Vores erfaringer siger os, at det er bedre at stå ansigt til ansigt, så vi tager turen en gang til, dog denne gang efter at have nærlæst voucheren, som udover husnummer siger 'loc 19'. Det hjælper: huset er et slags center, hvor der er mange små lejere, og vi finder kontoret lige før lukketid kl. 20. Det med det engelske er stadig et problem, men det bliver klart, at vi ikke bliver hentet på hotellet, men selv skal finde ned i byens havn 08.45 (og ikke bliver

kørt ud til en af de små udskibningshavne, vi havde set dagen før).

Yderligere viser det sig, at lørdagens inkluderede frokost er en dårlig idé, da restauranterne er lukkede på øen nu. I stedet får vi en voucher til et måltid på 'Alpin'

Endelig får vi bekræftet afhentning til lufthavnen søndag.

Hele denne udredning ville jeg nødig have klaret pr. telefon!

På vej ind i 'Alpin' opdager Ulla de to italienske herrer siddende ved en af vinduespladserne, og da hun har præjet dem, rykker de fra deres gode plads ned på gulvet for at spise sammen med os.

De er oppe i 60'erne, men ganske festlige og selv om de kun kan italiensk er det ikke nogen hindring for en munter aften, hvor vi i sagens natur får mest at vide om dem, deres familie, hobbies osv.

Med deres gode humør og skæve indfaldsvinkler - og italienske sprog - gør de den søde, kvindelige tjener ganske konfus, ligesom de spreder sig til det nærmeste bord, hvor der sidder en brasiliansk dame med sprogfærdigheder (spansk, portugisisk, italiensk, engelsk og japansk!). Efter dette hyggelige samvær, skal vi lige have købt ind til frokosten i morgen, men det er heller ikke noget problem her kl. 22.30, så vi får både brød, pølse og øl til madpakken.

Myrter og frokost i det fri (Lør 17. feb)

Spejlet viser nu resultatet af gletschersolens virke: pande og næse skaller, og samtidig har gårsdagens vandretur i højderne suppleret med mere tomatfarve - også på læggene.

Det tager ikke lang tid at gå ned til *Puerto San Carlos*, men der er tvivl om, på hvilken side af centerbygningen vi egentlig skal, da der er catamaranbåde på begge sider.

Vi starter med det praktiske: voucheren skal ombyttes med rigtige billetter, der skal i en anden luge købes adgangsbilletter til nationalparken (det gælder altid om at have små pengesedler på sig) - og så går resten af sig selv.

Vi er ikke mange passagerer, men det undrer sig, ad vi ligger til i den lille havn ved *Llau Llau*, hvor der sågar er flere catamaraner.

Først sejles der ud til Myrterskoven (*Parque Nacional los Arrayanes*), som er ganske særpræget. Det, der normalt kun bliver en halvhøj busk, er her meget høje træer, som er kendetegnet ved kanelfarvede stammer - og så blomstrer de ovenikøbet nu med smukke små hvide blomster. Der er en fast ½-times tur gennem en del af skoven på en bræddebelagt sti, men det er egentlig også tilstrækkeligt. Dog er der også andre store træer og blomstrende planter på øen.

Isla Victoria er næste ophold. Øen er opkaldt efter en kartograf, Benjamin Victoria, og det er en ganske smuk skovbevokset ø (20*4 km).

Efter landgangen i *Puerto Anchorena* (det er blot en anløbsbro) skiller Ulla og jeg os ud fra mængden og går efter det udleverede kort ind på øen. Her finder vi i nærheden af det højtliggende *Hosteria Nacional de Mirador* en træstamme, hvor vi kan sidde og se ind til Chile, og

lommekniven sørger for pølseskæring. Her sidder vi og nyder solen og fuglene. Der er mange, men de er vanskelige at set, og træerne er meget høje. Vi kan høre dem pippe og hakke, men det er lettere at se ud gennem en lysning over søen, hvor rovfuglene svæver på opvindene. Ja, der kommer også en falk helt tæt ned over os på inspektion, da vi har sat os. Den videre vandring går gennem den ozonfyldte skov med kæmpetræer (der er også impoterede sequiatræer), 5 m høje gyvel med mere ned til et efterladt anløbssted *Puerto Gross*, hvor Ulla kan få dyppet tærne, mens der kan nydes brombær og kikkes på abetræ? med store kogler.

På den anden side af øen er et campingområde og et stykke strand, og på vejen hertil er der levn fra den indianske fortid. Her er nogle få tilbageblevne indianske tegninger på en klippeside, *Pinturas Rupertres*.

Ved 19-tiden er vi hjemme igen efter en hjemtur, hvor vi sidder i det fri i den nedgående sol, mens blæsten rejser skumtoppe på søen og får vandet til at slå op under de udendørs sæder (det holder de andre inde, men vi har fundet en vandsikker plads)

Dagen sluttes af på 'Le Marmite' med den store variation af ostefondue - og den dyreste vin vi prøvede på hele turen (ca 100 kr).

Fra syd til nord (Søn. 18. feb)

Lørdag nat var noget præget af gadestøj, og da vi står op hænger der mørke skyer over bjergene. Er det mon noget vi skal tage os af? Nå, vi pakker, får skiftet Gammel Dansk-flasken ud med en aflagt plastflaske (jo, vi har også drukket vand, dog delvist til fortynding af whi-

sky), og da vi kan have værelset til kl. 13 beslutter vi os for at fuldende den tur til jernbanestationen, vi egentlig havde talt om forleden.

På tilbageturen møder vi flere gauchos 'in their Sundays best', og de må selvfølgelig foreviges, hvilket de åben-

Man kan få fortræffelig øl i Argentina.

Det er brygget i landet, omend der er store internationale interesser i bryggerisektoren, fra Buddweiser til Brahma.

Hovedmærket er *Quilhmes*, som synes næsten enerådende, men vi har dog også prøvet både *Salta* og *Andes*.

Man kan købe øl i genbrugsflasker med pant eller dåse.

Dåserne indeholder 354 cl, mens man også kan få flasker med både 67 og 97,5 cl.

Ølflasker med skruekapsel leveres på Quilhmes eksportflasker.

Den ligger i udkanten af byen, og er i øvrigt en imponerede granitbugning i stil med de andre offentlige bygninger. En tur gennem ventesalen afslører ikke stor aktivitet, men der er dog nogle rygsækturister. Ude på skinnearealet holder et forladt tog - og det havde det været længe - og der er højt græs mellem skinnerne. Tiden synes for længst at være gået i stå: her kl 11 er uret foran på bygningen er 12, på peronen 14.30, men messingklokken til at bimle afgang hænger der endnu.

På stationen gemt godt af vejen er et pænt stort lokale, hvor nu 6-8 forskellige buskompagnier faldbyder deres ture til resten af landet fra små 'bokse', og udenfor holder der en del taxi.

Stationen er nemlig også endestation for busserne, og skal man ind til byen er der faktisk langt.

Det viser sig i øvrigt senere, at der faktisk stadig er opretholdt en jernbane-forbindelse til Bariloche.

bart er vandt til. Vejret er klaret op, men der er kun 20°, og en del skyer.

Et forsøg på at benytte 'La Marmite's *Biergarten* (ja, det hed den!) kunne ikke lade sig gøre her søndag middag, så vi måtte ty til den sædvanlige fortovscafé. Inden afgang får vi has på de sidste jordbær og den første flaske gammel dansk, så vi er rede til at komme videre. *Aero Argentina* har et stort kontor i byen og faste busafgange til lufthavnen, men hvem kunne vide det. Så vi bliver hentet 13.30, og kommer atter i selskab med mexikanerne. I samtalens løb kommer det frem, at den ene ellers er ansat i den mexikanske nationalbank og udsendes i forbindelse med NAFTA-forhandlinger - også i Europa. Han havde da også været to gange i Danmark.

Vi skal atter en tur rundt om Buenos Aires, men kufferterne bliver dog dirigeret direkte til Salta.

Byen fastholder sine 36°, og ventetiden

er ikke lang (man kan altid skrive dagbog og kort).

Denne gang skal lufthavnsbussen helt ud i den fjerneste ende. Ude ved flyet bliver vi afvist, venter - og bliver så kørt tilbage. Der var problemer med kommunikationssystemet, men ca 50 minutter senere er vi atter klar og kan komme af sted.

Nu er vi ved at være inde i rytmen: en mand med et RISHOJ skilt, tur til hotel og i bedste fald besked om næste aktivitet - på spansk.

Vi bliver indkvarteret på *Hotel Salta*, som er et klassisk hotel med blanke maghonigulve og klassiske læderhudsstole - og så kan det ikke ligge mere centralt.

Ulla er rundt for at udforske forholdene, og det afslører også en swimmingpool i et aflukket område bag hotellet. Jo, vi er kommet op til varmen - som også medfører aircondition på værelset.

På vores sonderingstur kommer vi ned til Fransisco-kirken, som er åben (men det kan vente) og rundt om pladsen kommer vi også til et større bønnemøde med stort orkester, rytmisk musik og masser af entusiastiske kvinder.

Gran Canyon a la Argentina (Man. 19. feb.)

Det er mørkt, da vækkeuret ringer kl. 5.00. Hotellet er vandt til de lange dagsudflugter, så der serveres morgenmad fra 05.30 - og kl. 6.50 står vi ved nabohotellet på pladsen.

Chaufføren er der allerede, og Ulla får ret: han kan kun spansk. Vi får plads lige bag chaufføren i den lille Toyota Hiace, som i øvrigt er ganske komfortabel. Med som passagerer er 2 italienere, 3 argentinerne og en yngre spansktalende tysker.

Turen går 190 km sydpå til *Cafayate*.

Fra total mørke til lyst går ca et kvarter, så kl. 7 er der lyst, og vi kommer ud af byen inden morgentrafikken rigtigt begynder.

Det første stykke efter byen er der lidt kvæg, men derefter skifter det til kilometervis af marker med tobak på forskellige stadier. Det er ikke til at fotografere, for markerne er omgivet enten af levende hegn eller ligger lidt fra vejen. Indimellem ligger der lagringshaller.

Der dyrkes også noget majs.

De små byer, vi kører igennem har "hispanic" præg: hvide huse, høje døre, kolonader foran de pæne huse omkring centrum. Tættest på centrum er husene pæne, og de ændrer så karakter til noget mere fattigt, men har udendørs oven som fællesnævner. Det er helt sædvanligt, at der står heste eller æsler ved husene, der er enkelte fritgående grise og mange løsgående hunde.

Ude i landskabet ligger rigtigt flotte estancias med swimmingpool og det hele.

Første stop er *Talapampa*, hvor der holdes en kort pause, hvor man kan nyde stilheden og den landlige idyl.

Så kommer overraskelsen: Efter at have passeret adskillige samle broer over absolut udtørrede floder ændrer landskabet totalt karakter og bliver vildtomt. Høje eroderede bjerge på begge sider, og nede i *Rio Las Conchas*' flodsænkning ses tydeligt flodens erosion i den røde sandsten, da der næsten ingen vand er den flod vi følger. Langs vejen og op ad bjergsiderne står 5-10 m høje søjelekaktus, hvoraf flere er i blomst, afvekslende med figenkaktus og buske.

Efter en del yderligere sving starter så 80 km 'Gran Canyon' i argentinsk version. Her kører man ikke på en højslette, men på et 'midterniveau' langs flodens ene

bred. Det er stort - og det er flot.

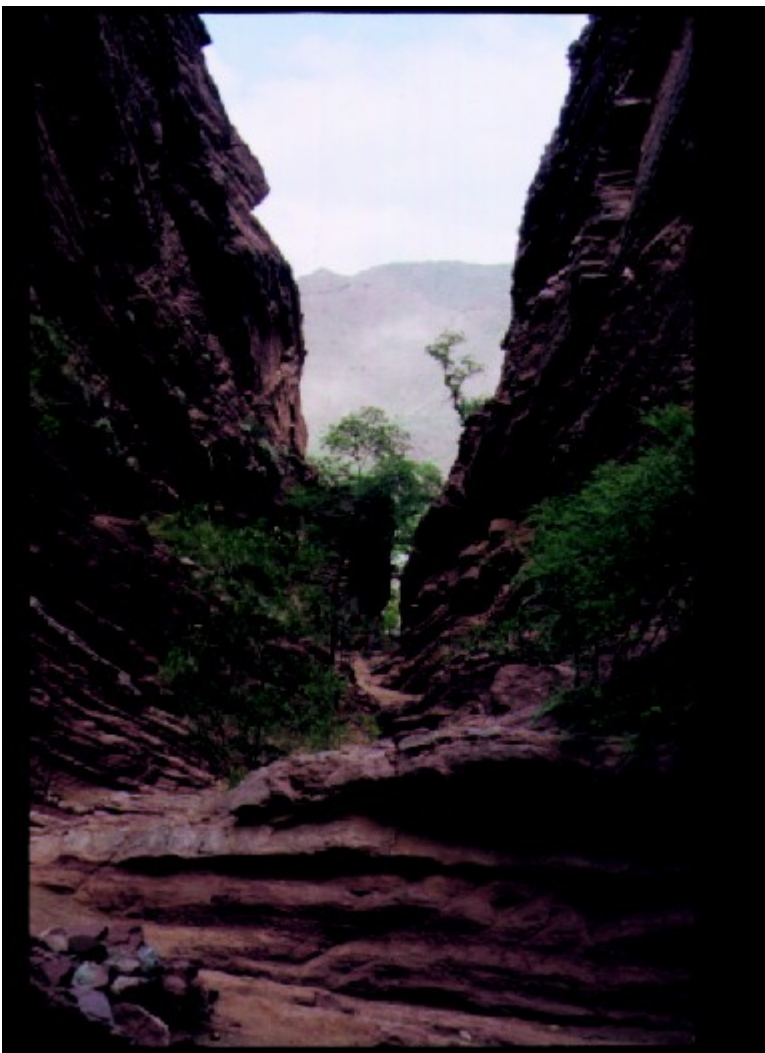
De stejle sider med tegningerne af aflejringerne, den ene spændende eroderede stengruppe efter den anden. Hvert vejsving giver nye oplevelser.

Der er 'Djævelens svælg' (*Garganta del Diablo*), som man kan kravle ind i, 'Amfiteatret', hvor der uden for den tørre tid falder et stort vandfald 50-60 m ned i en snæver kløft, hvor man kan stå og betragte det.

Vi ser et nyt vejskilt - som et modsat bump - som fortæller, at her har man sparet broen, og når det regner vil vandet passere cementerede hulninger henover vejen. Kun

ganske få steder var der vand på vejbanen, men flere steder var der grusafljeringer, som talte deres tydelige sprog, ligesom der flere steder var volde i ½ m højde af grus som var skrabet sammen fra vejbanen. Ligesom i Death Valley er der her ca 45 min kørsel fra Cafayate et stort område med de flotteste blotlagte sandklitter.

Vi passerer nogle ret høje slanke bjergformationer, som er fyldt med huller. Det ligner spættebo, men er papegøjereder,

Ill. 10 Flot er det - og stort: 'skiverne' er ca 50 cm

og vi ser da også store flokke af grønne papegøjer.

Lidt udenfor *Cafayate* begynder vinmarkerne at dukke op, og vi begynder at se frem til turens første bodegavesøg. Men sådan skal det ikke være: ved porten bliver bilen afvist. Der er åbenbart status, og man har åbenbart ikke noget alternativ i den slags situationer, selv om der findes seks andre vingårde her. Cafayate er i øvrigt meget berømt for sin vin, ikke

Ill. 11 Nu får vi set søjlekatus! De står ranke og forgrenede og blomstrer, og når de visner anvendes de til byggeri eller husgeråd som vaser, æsker og lampeskærme

mindst den hvide.

I stedet bliver vi kørt ind til den lille by, og sat af ved en turistbutik, hvor vi godtnok får en mundsmag på vinen

Vi finder selv en forretning der sælger indiansk håndværk, Der er meget forskelligt, og der er en meget sød indianerpige til at bestyre forretningen. Forretningen giver et meget godt overblik over de forskellige til, der tilvirkes, og i første omgang køber vi keramikskål, et par saltsæt i træ og et lille billedtæppe.

Som så mange andre steder er der en nydelig park i centrum ved kirken. Kirken

er ikke prangende men adskiller sig fra andre ved at have fem kirkeskibe. Der er også et lille museum, men i formiddagsstunden vælger vi i stedet en stor øl i skyggen på en fortovsrestaurant..

Frokosten indtages et sted i byens udkant, og da chaufføren er blevet vækket af hans eftermiddagsøvn går det herefter hjemad med nogle ganske få fotostop, og 18.45 er vi tilbage efter en god lang dag.

Turarrangørens kontor ligger også her på pladsen, så vi går derhen for at prøve at få noget skriftligt materiale om dagens og morgendagens tur. Men da personalet ikke kan engelsk og da turistkontoret, som vi bliver henvist til er udgået for det materiale, vi spørger om, så får vi ikke meget ud af det. Man kan nemlig ikke selv tage, som vi er vant til, men skal spørge specifikt, så man de hemmelige gemmer måske kan finde noget relevant.

Ca 2030 er det tid til at gøre indkøb til i morgen og tænke på aftensmaden (italiensk, Jørgen får en 'A4-bøf', der fylder en hel tallerken). Der er kun 27°, så vi nyder at sidde udendørs.

Farver og søjlekactus (Tirs. 20. feb.)

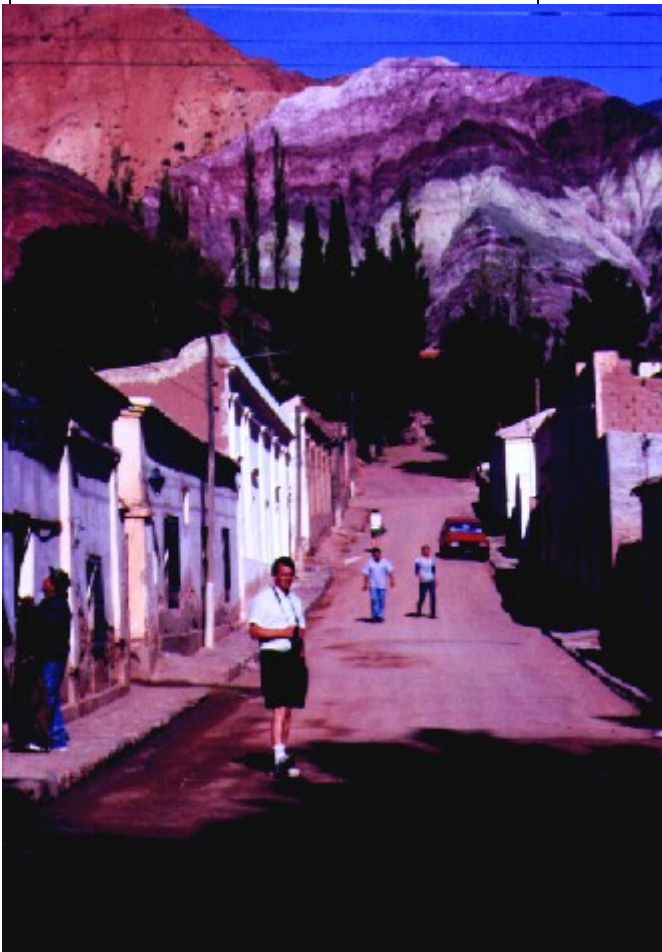
Atter en heldagstur, og dermed vækning kl. 05, morgenmad kl. 5.30 og busafgang kl. 6.40 (bliver det). Det er ganske vist ikke 'vores' bus, men da RISHOJ bliver råbt op, må vi jo give os til kende. Vi indtager atter pladserne bag chaufføren. Det giver et godt udsyn også gennem

forruden. Resten af selskabet er 3 spaniere fra Bilbao, en tysker og en græsk og en japansk pige, så det var internationalt.

Vejene her er ganske gode, bygget med infrastrukturstøtte, og turen nordpå passerer mange udtørrede floder.

Skolenummerering

Alle skoler har et nummer i den offentlige administration - og det er malet udenpå de små landsbyskoler, som ofte ligger 'out og nowhere', og

Ill. 12 Bjergene har en fantastisk farvepragt - og byen er hyggelig.

med bus eller bil, hvortil børnene må bringes

Der er også jernbanebroer, selv om spo-

rene ikke synes at være i brug længere. Faktisk har vi kun set tog køre i Buenos Aires.

Som dagen før går de første mange kilometer gennem tobaks-, majs- og sukeroemarker, men dog ofte således at der er opdyrket på den ene side af vejen og vildnis på den anden. Karakteristisk er det brede bælte på en 30-40 m med træer og buske, der er indtil markerne. Da vi nærmer os bjergene er de grønne, vulkanske tunger, og selv om vi arbejder os op i højden er der stadig træer.

Vi kører fra hovedvejen ind mod det farvede bjerg, *Cerro de los Siete Colores*. Her møder vi for første gang lokale indianere, som prøver at afsætte deres ting ved et udsigtspunkt, bl.a. små glas med sand, der afspejler den virkelige bjergsides 7 farver.

Vi kommer til den lille by *Pumaraca*, hvor vi gør et ophold, så man kan købe lidt lækende eller besøge de mange boder med håndværk, som er langs hele den ene side af den centrale plads. Vi benytter lejligheden til at se kirken, som udmærker sig ved, at tagkonstruktion og inventar, ja sågar døbefonten, er lavet af tørret søjlekaktus. Det gælder i øvrigt også husenes tage, hvor der dog er lagt lerflet ovenpå.

Mange af husene er lavet af færdige lerklinede blokke, som opbevares under

dække, indtil de skal bruges, for at de ikke skal regne sammen. Når først huset står der, glattes der og evt. males huset, men det er nu ikke altid tilfældet. Dørene, nå ja, de er naturligvis af søjlekatus.

Vi kører i slugten langs med *Rio Grande*, og på vejen videre ser vi både nogle primitive teglværker og hvorledes de ved floden blander de lerklinede mursten. Figenkatus eller lave lerklinede mure bruges til at indhegne deres jordlod, og ofte står der bundet heste ved de skyggefule træer.

Her er stadig grønt og 'pampasgræsset' står flot vajende i vinden, på steder hvor der i hvert fald en gang imellem er vand at finde.

Vi kommer til *Ticara*, som ligger i 2965 m højde. Her ligger en stor 'pucaré', dvs en gammel indiansk befæstning, som man er har udgravet og delvist genopbygget. Atter optræder de tørrede søjlekatus som støttepiller og bærende spær til tagkonstruktionen på de små, lave

huse, som er bygget af sten. Det er et ret stort område, som ligger strategisk rigtigt på toppen af en bjergknold, og i tidens løb er søjlekatusene groet op i anselige højder.

Der er også en lille botanisk have med stedets planter, men den når vi ikke, fordi der også er nogle salgsboder, vi lige skal inspicere. Man skal blot nærme sig, så kommer indehaveren langsvejs fra, og det bliver til køb af skjorte og lidt større billedtæppe.

Inde i den nærliggende by går vi på museum. Ikke så forfærdeligt stort, men med en fin udstilling om indianere fra regionen - dvs ikke kun i Argentina, men også i Chile og Bolivia. Der er monolitter, bemalinger, redskaber, skeletter osv fra pucaré'en.

Ill. 13 Den antikke indianerfæstning er rekonstrueret med sine små stenhuse med kaktusspær og -døre

Ill. 14 Stemningsbillede fra restauranten

I *Humachuaca* [humawaka] spiser vi frokost i en lokal restaurant. Det må svare til byens forsamlingsal. Der er scene i den ene ende og opdækning i den anden. Der er andre selskaber end vores, og der er her bestilt en menu - stadig med valgmuligheder - som byder på egnsretter. Og det er rigtig lækkert: enpanadas, indbagt kød/grøntsager/ost i majsblade, der er bundet omkring, stærk suppe, ost. Under spisningen dukker der et orkester (*Peña de Fortunato*) op i flotte røde ponchoer. De fleste synes at være forklædte tjenere, men de synger og spiller ganske

fortræffeligt guitar, panfløjte og tromme. Ikke mindst er der en sød knægt med med en barneguitar.

Ejeren af stedet dukker til sidst også op, med en - tror vi nok - en moralsk tale om druk og fordærv - og redningen. Han kan dog mere end det: han kan blæse i det store alpehornslignende instrument (5-6 m langt bambusrør med bukkehorn for enden), mens det bliver hævet og svundet rundt.

Vi er i byen i middagsheden, så der er ikke meget liv i de snævre gader. Der er et stort monument for uafhængighedskampen, men med 31° orker vi ikke at gå op ad de mange trapper for at tage det i normere øjesyn. Det er også så stort, så det kan ses ned fra byen.

På hjemvejen passerer vi et 'monument' for Stenbukkens vendekreds i *Hua Calcra*, - uden det holdt, som guiden havde lovet.

På vejen hjem gør vi ophold i *Juyjui* [sjusjui]. Det er en halvstor by, med et meget pænt gammelt centrum, men ellers ser vi ikke så meget, fordi vi misforstår mødetidspunktet 1715 med 1645 - og når man nu er sikker, så sørger man ikke for at få bekræftelsen vist på uret. Da var vi også ved at være trætte. Men havde vi set frem til en hjemtur, så måtte vi tro om igen. I det gode vejr valgte chaufføren den korteste vej kilometermæssigt, men længste i tid. Det blev til gengæld en uventet oplevelse.

Vejen (Route National 9) er ca en bilbredde og den snor sig op gennem et skovrigt bjergområde. Der er ikke 50 m mellem svingene, så det er begrænset, hvor hurtigt man kan køre, selv om hornet bruges advarende de værste steder. Det kan også være på sin plads, for selv om man synes det ville have været praktisk med en ensrettet vej, ja, så bruges den i begge retninger, og det er ikke kun

personbiler, men også biler med hesteanhængere, eller tankbiler. Og så er det med at finde et sted, hvor man kan passere hinanden. Det går nu over al forventning.

Afstandene er store, og der er langt mellem bebyggelserne.

Der er også langt mellem de lokale busser, så har man ikke selv bil, er det praktisk at få et lift. Det ser man til gengæld ofte. Folk kan køre med på pickup, såvel inde i kabinen som på ladet.

Vejen går meget højt op, og der er nogle meget flotte slugter. De store træer vil på andre tider af året stå med mængder af orkideer.

I den sidste flod vi krydser, er der stadig så meget vand inde i hovedrenden at der er et folkeliv af mennesker, der er ude at bade her efter fyraften - og kører man med åbent vindue, skal man tage sig i agt for den sport, der består i at der smides en vandfyldt plasticpose ind gennem det. Vi er trætte, da vi kommer hjem ved 1930-tiden. Vi når dårligt nok at smide benene op på sengen før vejrskiftet kommer. Der kommer sorte skyer rullende ind fra nord, og lidt efter starter så bummeriet med nogle ordentlige brag og kraftige lyn. Sammen med regnen kommer det helt ind over byen.

Det bliver et et fantastisk naturshow, som vi sidder og betragter. Forberedt på det værste fremdrager vi Ullas fødselsdagsgave - en lille stavlygte, som oven i købet kan stå på bordte som et lys, og på et tidspunkt går strømmen. Så var det ikke forgæves at tage den med!

Afbrydelsen varer en ½ time, og efterhånden er klokken blevet så meget, at vi kan gå ned og spise i hotellets restaurant. Herfra kan vi så iagttage fodgængerne forskellige temperamenter og løsninger på at forcere vandmasserne ved kantstenene - og holde sig klar af bilernes

hensynsløse sprøjten.

Efter ca 3 timer er uvejret og regnen væk, og livet på fortovsrestauranterne genoptages - dog uden os, som trænger til lidt søvn.

Lysregulerede kryds behøver kun to standere: 1 for hver retning fordi gaderne er ensrettede (lys i 2 retninger i stedet for vores 4)

Saltatur surprise (Ons. 21. feb)

Vi nyder, at vi har dagen til egen disposition, og sover l^onge - lige til kl. 7. Vi kan nu nyde den store spisesal med de bonede gulve og stolene med kraftige, flettede lædersæder og - rygge. Stadig er det kun 'continental' og det er ikke det mest spændende.

Vi starter ved 'Saltur'-agenturet, fordi vi egentlig er godt sure over de spanske guider, og vil sikre os, at eftermiddagens guide på byturen er engelsktalende. Det

kan man ikke.

Man er heller ikke synderligt forstående overfor, at vi føler os snydt for bodegabesøget i Cafayate, og slet ikke indstillet på at gøre noget for at arrangere noget specielt for os, således som det fremgik af den faxmeddelelse, vi havde derhjemme. Nåh, det stod der ikke noget specifikt om på den nye voucher !

Lederen (?) er en ældre platinfarvet amerikaner, så hun kan engelsk, men ikke hjælpe med engelsksproget materiale om turene (vi finder nu selv noget på spansk), og materiale om byen må vi spørge om på det officielle turistkontor.

Vi har jo egentlig prøvet det før, men nu er der kun om Salta - og manden der står der, var en af de få servicemindede, vi mødte. Han diskede op, han fortalte og forklarede - mest på spansk - men kunne forstå basic-english, og han henviste os til et sted med kunsthåndværk, som var

Ill. 15 Gauchoer ses hyppigt. Læderskjoldet skal beskytte hest og rytter, når man rider gennem de store arealer med berberis (calafate).

autentisk og hvor prisen var rimelig.

Det var jo et godt udgangspunkt, og det er ingen sag at finde rundt: man tæller blokke. 3 ligefrem, 4 til højre - og så husnumret (husnumrene er anført på gadeskiltene). på vejen passerer vi *Cabildoen* - det gamle rådhus, hvor der nu er museum. Det vil vi da godt se, men ved kassen gør de opmærksom på, at de stadig lider af efterveer af aftnens tordenvejr: de har ingen strøm. Vi vælger at udskyde besøget, og kan se, at strømafbrydelsen bevirker, at mange forretninger er lukkede, andre handler i mørke og endelig er der de rigtig smarte, som har deres egen generator (men de var kun få).

Her i centrum er der stadig pæne gamle huse i 1-2 etager med altaner, høje udskårne døre osv. Desværre skæmmes synet af en uhæmmet lyst til store butikskilte og reklameskilte på facader og ud fra facader.

Vi finder butikken. Den er ikke stor, men de har et godt udvalg. Det gælder om at finde noget, der er pænt, rimeligt i pris og ikke fylder eller vejer for meget. Men det lykkes, og der bliver resten af vores gave- og souvenirindkøb foretaget (salat-sæt, brevåbnere og små ænder i indlagt træ, hårspænde i horn mm).

På vej tilbage passerer vi det lokale 'Mercado' og det kan man jo ikke gå forbi. Udenfor står masser af cykler i rendestenen og indenfor, ja, der ligner de tilsvarende markeder i Sydamerika.

Her er snacks, krydderiforretninger, masser af grønt (kæmpegulerødder) og frugt (vi køber fersken til vores tur), men

mest spændende er altid slagtere og fiskeforretninger. Her sælges hoveder, struber, lunger, tarme, maver, halve pattegrise og hvad ved jeg.

Der er faktisk mange cykler - også ude i de små samfund. Ikke som i Danmark men dog - og ofte mountainbikes.

Man kører, hvor man mener det er sikrest, og i mange tilfælde er det åbenbart i venstre side af vejen

Et øjeblik efter er vi på den ene af gågaderne, *Florida*. Det er som i andre storbyer med flisebelagt fortov og store blomstrende træer, blandede forretninger (der er gennemgående flere dagligvareforretninger, end vi er vant til på en gågade). Fortovsrestauranter kan man jo altid bruge til at sunde sig og se på folkelivet, som her også omfatter skopudserdrengene.

Ukendte vigeregler kan observeres i byerne: den der har næsen længst fremme - og som ikke bliver ramt - har vundet og kan køre frem. Og så gælder det for de næste om, at køre så tæt på, at modspillerne ikke får en chance for at bryde rækken

Vi er lige ved pladsen og museet har fået lys igen, men vi fortsætter til de sidste seværdigheder bl.a. Sct. Franciscanerkirken, som har Sydamerikas højeste tårn (53 m højt, separat klokketårn), men nu er der lukket indtil 17.30. Ved siden af ligger klostret for den nonneorden, som aldrig kommer ud. Der bor 24 nonner i den gamle, klassiske bygning, som er blevet forsynet med et utrolig flot - og kæmpestor - udskåret dør.

Hermed er klokken blevet så meget, at

I Salta havde isenkræmmeren husholdningsmodeller med V-formede stænger så saften kan løbe ned i dertil ophængte saftbakker.

Selv i nationalparkerne er der opbygget permanente grill til campisterne.

Ellers er det ret almindeligt at se olietønder, som er skåret over (evt. som låg) med påsat skorsten. De står i haverne og er klar.

Mate

Mate-krus ses allevegne, og lavet af alle materialer. Det mest originale synes at være lavet af små græskar.

Mate laves af yerba-blade, hvorpå man hælder varmt vand - ikke kogende.

Det giver en bitter drik, som man drikker gennem et specielt 'sugerør' lavet af sølv med en si-del i bunden. Man deler gerne sin mate med andre.

Er man undervejs drikker man også mate. Man har sin termokande med, og skulle man lobe tør, kan man altid få varmt vand få restauranter, snack-bars osv. til deres mate-te.

Ulla opgiver at få sin eftertragtede tur i svømmebassinet. Tre kvarter er for kort tid til at skulle pakke ud og ind, så i stedet deponeres kufferterne og vi finder en fortovsrestaurant, hvor vi kan forene det nyttige kortskriveri med det behagelige, inden vi skal på byrundtur - lidt sent efter at vi nu har været her et par dage.

Tur i Salta

Herlig overraskelse, at der ud over chaufføren i bussen er en engelsktalende guide. Det viser sig at de lokale bureauer arbejder i et pool-system, så de udnytter kapaciteten, og denne tur er altså styret af et andet selskab.

Når det er sagt, må man sige, at byturen er en skuffelse og noget optrækkeri. Bussen kører en tur rundt om pladsen og de gamle seværdigheder bliver udpeget mens vi kører - men ingen stop, formentlig fordi alt har været lukket endnu. I stedet fortsættes der til et udsigtspunkt, som ligger på et 1200 m højt bjerg i byens udkant. Der er en lift derop, men vi kører nu de 4 km ad den ret stejle vej, hvor vi passerer ganske mange cyklister og konditrænende vandrere og løbere. Her er for så vidt en ganske flot udsigt

ind over byen og ind i dalene.

Herefter præsenteres vi for et rigmandskvarter med flotte villaer indtil vi efter ca 8 kilometer når frem til et udflugtsted med et lille idyllisk vandløb i en klippeslugt, *Quebrada de Castellanos*. Her er flere familier på picnic, men ...

Turen fortsætter tilbage til byen, hvor vi bliver sat af ved 'kunstboderne' '*Merca-do Artesanal*' som er indrettet i en nedlagt tobaksfabrik - med en bemærkning om, at det alternative marked på den anden side af gaden er billigere ! Nu har vi jo købt det, vi skal have købt, så vi besigtiger begge markeder uden at fortryde vores indkøb.

Nu har vi så chancen for at få en engelsktalende guide til at besvare nogle af de uafklarede spørgsmål, vi har fra de to foregående dage. Guiden vil godt stille sig til rådighed en halv times tid over en øl, så aftalen bliver, at når han har lavet sit papirarbejde på bureauet, og vi har fået bekræftet vores afhentning og plan for køb af busbilletterne til Mendoza, så kan vi mødes.

Vi er tilbage kl. 19 og skynder os hen på bureauet, og for bekræftet, at vi bliver hentet, men det med reservering og bil-

letter har man ikke taget sig af. Man vidste ganske vist godt, hvilken forbindelse vi skulle med, og uanset, at vi har været på bureauet personligt hver dag, mener de, at vi selv skulle sørge for dette. Vi er mildesttalt målløse.

De vil dog gerne ringe og forhøre sig om der er plads på den tiltænkte 'Andesmar'-linie - og det er der ikke. Et andet bureau, hvor man ganske vist skal skifte, har stadig pladser, og selv om "Andesmar" måske vil indsætte endnu en bus, tør vi ikke satse.

Jeg finder den engelsktalende guide ved en skopudser, og må beklage, at vi ikke kan holde vores del af aftalen, idet vi sporenstregs skal have en taxa til busterminalen for at købe billet.

Lang nats rejse med bus

Det er en stor terminal, og der er rigtig mange selskaber. Vi prøver at finde ud af om Andesmar har besluttet sig for endnu en bus. Den ulykkelige dame i lugen ville så gerne forklare og hjælpe, men det vil først blive besluttet om en halv time - og det tør vi ikke løbe an på.

Vi finder det andet selskab Boscio og får købt de to billetter. Beroligede tager vi en taxa tilbage, men tiden går, og vi beslutter os for ikke at gå for langt fra hotellet, men spise på den anden side af gaden. Det er heller ikke det ringeste sted, for der er en masse at se på her, ikke mindst den ubegribelige vigepligt, der er i det stærkt befærdede kryds.

Vi checker ud kl. 21, og 21.45 bliver vi hentet, idet meningen var, at vi gerne vil have hjælp til at sikre, at vi kom med den rigtige bus. Billetterne bliver skiftet ud med nogle endelige, og vi får oplyst 'gate'-nummer, og vi tager afsked med taxachaufføren. Der står vi så i mørket med alle vores pakkenelliker, mens folk

og busser kommer og går. Der er virkelig hektisk travlhed og mange mennesker.

Der kommer og kører indtil flere busser i vores 'gate', så indimellem sikrer Ulla sig hende ved lugen, at alting stadig er OK. Da den rigtige bus kommer, kommer der en venlig ældre mand hen og bekræfter, at det er den rigtige bus. Han har åbenbart i det skjulte opfattet situationen.

Nu er det så med at få kufferterne i busens bagagerum. Det er der nogle små drenge, der sørger for mod at få en skilling - til gengæld får du dit bagagemærke.

Det er en fortræffelig bus, men vi skal jo ikke lægge os rigtigt til, da vi skal skifte i *Guemes* efter ca en times kørsel.

Her er det mørk nat, da vi ankommer. Vi finder Boscio's kontor, hvor også andre har begivet sig hen, og her mærkes en vis usikker stemning, da billetterne præsenteres. De pladsnumre, vi har, er på hendes plan angivet som optaget. Det tyder på overbooking. Kommunikationen med bussen foregår med gammeldags kortbølgeradio, og personalet skal helt ned med øret til højttaleren for at opfatte, hvad der bliver sagt. Ulla får støtte af en ung argentinerinde i samme situation, som vi uanset sprogvanskeligheder, nu holder os til.

Her ved 23-tiden sidder der stadig nogle og hænger i den udendørs bar, men ellers er det mest opløftende en lille hundehvalp, der har opdaget de store, kravlen- de og flyvende kakkellakker, og forsøger at fange dem.

Andesmar-bussen ankommer - og lidt senere en nr.2 (de har så sat en ekstra ind!), men et kvarter efter er de borte i natten. Vi har endnu en lille time til afgang, men Boscio er åbenbart kendt for forsinkelser, og vi kommer først af sted ca kl. 1

efter med argentinerindens og kontorets hjælp at have fået nogle pladser.

Jeg benyttede mig af forvirringen til at vække en passager, der sover over to sæder. Det viser sig at være en dame af format. Hun levner mig 2/3 af mit sæde - og da hun har en rygsæk mellem benene bruger hun også min benplads. Bussen er generelt i ringere stand og mindre komfortabel end den første, men OK, den var også 2*12 peso billigere.

De andre passagerer er kommet oppe nordfra og har et umiskendeligt indianerpræg. Mange af dem rejser med børn - endda meget små børn - men man hører ikke noget fra dem, og vi får da også sovet undervejs.

Trafikken på landevejen er ikke stor, men indimellem kommer der rene lysshow af lastbiler med røde, grønne og blå lygter. Med timers mellemrum anløber vi nye terminaler, hvor der uanset tidspunktet er liv, og der sker en hvis udskiftning af passagerer - ikke mindst i *Tucuman*. Her bliver sædet ved siden af Ulla ledigt, så jeg benytter mig af chan-

cen til at få et sæde for mig selv - og så kan der soves !

Langs Andesbjergene (Tor. 22. Feb)

Lidt ærgerligt, at det er mørkt, da vi passerer Tucuman, som ellers siges at være 'Argentinas have', men vi er langt derfra, da det bliver lyst, og vi holder ind på en tankstation lidt uden for *Catamarca* for at tanke op, og give folk lejlighed til toiletbesøg.

Kort efter vi holder kommer en pickup med to mand og to dæk, og det viser sig, at bussen skal have skiftet dæk. Jeg er stadig lidt imponeret af at de gjorde det på stedet og uden at tømme bussen. Omvendt er jeg glad for at det lykkedes, da i hvert fald det ene dæk var slidt helt ned så stålkarkassen var fri. Det forsinkede os en lille time, og der var da også flere, der straks fandt en taxa, for at køre det sidste stykke ind til byen.

Nu skal vi til at nyde turen og se noget

37

Ill. 16 Der skiftes dæk og gives kortorientering.

spændende. Vi sidder med udsigt mod øst, dvs bort fra Andesbjergene, og med morgensolen direkte ind. Det passer ikke passagererne foran os, at vi ikke vil trække gardinet for, som alle de andre, men så ville det hele jo være spildt.

Desværre er landskabet ikke det mest spændende: time efter kører henover endnu en flad steppestrækning. Eneste forskel er skygger fra de lave bjerge som næppe i sig selv er synlige i morgendis-

Renault er et uhyre udbredt mærke, ikke mindst den gamle model 12. Forklaringen er at den fabrikkes i landet. Ellers ford (inkl. Pick ups), men ikke mange japanske mærker Lastbilerne er Mercedes og Scania
--

På strækningen ses relativt mange kadvare af både heste og køer, mere eller mindre afpillet.

I bussen er der mulighed for at tage kold læskedrik, og på et tidspunkt bliver der udleveret *brunch* fuldstændig som i flyveren. Vi er som altid helgarderet og har både øl og vand.

Efter *San Juan* begynder vinmarkerne at dukke op, kilometer efter kilometer.

Lange stræk kører vi langs jernbanespor

Da vi kommer frem til busterminalen i *Mendoza* er kl ca 18.30 og der er ikke skyggen af et RISHOJ-skilt. Det er en meget stor terminal, så det tager lidt tid at få gennemtrawlet hele området. Et forsøg på at finde en, der ville kunne ringe for os og melde vores ankomst, mislykkes på grund af sproget, så enden bliver, at vi selv tager en taxa til hotel 'Aconcagua'.

Det er et hotel af brasiliansk standard med engelsktalende personale og med både room-service og swimmingpool. At flugtvejledningen ikke blot omfatter brand, men også forholdsregler ved jord-

skælv, er en ganske ny oplevelse.

Vi får hotellet til at ringe bureauet op, og da jeg nægter at komme hen på deres kontor, kommer der da også en medarbejder, som dels fortæller os om morgendagens tider og refunderer vores taxaomkostninger. De havde været på stationen, men åbenbart ikke fulgt med i forsinkelserne.

Vi er nu ved at være godt sultne, men hotellet ligger kun nogle få blokke fra centrum, hvor der skulle være rige muligheder for at finde noget.

Vi går efter at finde en restaurant, men

det har vi faktisk svært ved. Vi prøver i kanten til den store plads, ned ad gågaden, kikker ned ad sidegaderne, men opgiver og finder en fortovsbar på San Martin. Det viser sig, at de også serverer 'rigtig' mad, og vi får nogle store bøffer med god Norton-vin.

Det er lunt og rart, og der er ganske mange mennesker i byen, ikke mindst på den brede gågade. Der er utrolig rent, og der fejles, vaskes og moppes - også omkring en mens man sidder på fortovsrestauranten.

På vejen hjem runder vi lige den centrale plads, hvor der er indtil flere utroligt flotte og velkomponerede springvand med lys og farver.

Mod de højeste tinder (Fre 23. feb.)

Morgenmaden følger op på fornemmelsen af det brasilianske: her er et stort udvalg inkl. frisk frugt, og også her tager man hensyn til de oplevelseshungrende, der skal tidligt ud ad døren. Dagens tur er op i Andesbjergene, *Alta Montagne*.

Vi er de første der bliver hentet lidt for-

Mendoza

Mange nye huse efter brande og jordskælv

Træerne i gaderne så store så de danner spalier over gaden og mange parker er med til at give byen et grønt præg.

Der er lavet dybe betongrøfter langs gaderne, som dels kan tage de store vandmængder, dels kan sikre træerne vand, idet man har fritlagt træernes rødder i forbindelse med grøfterne. Til gengæld skal man engang imellem springe, hvis ikke man kan vente på et gadekryds.

sinket 7.15, hvorefter vi kører langt til et meget flot hotel (?), hvor vi venter 45 min på en flok.

Mens vi venter her, trækker der mørke skyer op, og for at det ikke skal være løgn, kommer der også lynglimt. Min første tanke er, at så får Ulla alligevel ret, for hun har flere gange sagt, at det skulle ikke undre hende, hvis vejret blev, så vi ikke kunne se noget.

Guiden bedyrer nu, at under alle omstændigheder kommer vi så højt op, at vi er over skyerne - hvor himlen altid er blå.

Men det klarer nu op allerede, da vi er på vej ud af byen, efter vi har hentet flere passagerer tilbage i byen, og dermed næsten fået fyldt vores 30-personers bus. Denne dag har vi både chauffør og guide, og heldet er med os: guiden kan en smule engelsk, så det mest nødtørftige får vi forklaret.

På vejen ud af byen er det klassiske billede af avissælgerne ved

gadekrydsene, og lidt længere ude masser af melonsælgende boder i vejkanten. Derefter følger vinmarkerne, alt i mens der dukker golde bjerge op, som godt

kan minde om Alperne.

Mendoza-floden har skåret sig godt ned i sletten, og der er faktisk vand i den, selv om det kun er i ét 'spor' blandt de mange i den brede floddal. Første stop er ved en rekonstrueret hængebro (140 m). Ikke at den gamle var så gammel, blot fra 1952. Den fører over Mendoza-floden, som her er mere rivende, om end der er så lidt vand i den, at man har svært ved at forstå, at man kan udføre river rafting i den. At det kan lade sig gøre, ser vi på hjemturen.

Englænderne har i sin tid bygget en jernbane fra Mendoza til Santiago i Chile, og den føres gennem denne dal, hvor også vejen går. Somme tider følges de, somme tider er de på hver sin side af floden. Banen er smalsporet, alle signaler står der, advarsskilte ved overskæringer, men det sidste tog kørte i 1977. Alligevel er det et fascinerende baneanlæg

Færdsel

Vi havde talt om at leje bil i Argentina, men det var vist meget godt vi ikke gjorde det. Bilparken er for en stor dels vedkommende nedslidt, og dæk behøver ikke at have slidbane. Færdselsreglerne er lavet af bureaukrater, og fuldt optrukne streger overholdes ikke (de er heller ikke altid til at gennemskue)

hvor skinnerne føres gennem tunneller i bjerget eller gennem kunstige tunneller, der skal beskytte toget mod nedfaldende sten og sne.

Den næste etape af turen får et uventet forløb, som muligvis kunne være undgået, hvis vi var kommet rettidigt af sted: vi kommer til at køre i enden af et stort cykelløb, som dermed for en stor del bestemmer fremdriften.

Selv om vejen er hovedvejen til Santiago, har man alligevel næsten standset al trafik for at kunne afvikle cykelløbet, og det bevirker naturligvis lange køer i begge retninger.

Skilte med max 40, eller max 60 gælder pr. hjul. Det får ikke nogen til at nedsætte farten under de 100 man kører.

Efter at have passeret mål sættes hastigheden igen op, og vi kommer længere op i højderne mens bjergene ændrer karakter.

En lavine ligger tilbage op ad bjerget og røber en tidligere katastrofe, hvor en hel by blev udslettet. Man forstår det bedre, når man ser, hvor store klippeblokke, det drejer sig om. Lige her er man ved at opbygge et nyt skisportsted.

Vi nærmer os *Aconcagua*, der med sine

Ill. 17 Så står vi i 4200 m højde - og der er stadig en forskel på 2700 m for at det svarer til toppen af *Aconcagua*

Her er desuden en rigtig seværdighed, som vi ikke havde regnet med: der er termiske kilder. Stedet kaldes *Puerte del Inca*. Naturens luner har dannet en klippebro over et vandløb, og samtidig pibler og fosser det varme svovlrige vand op af og ud fra klippen, og her kan man så sidde og tage fodbad. Det er der nogle, der tidligere har udvidet mulighederne, for under klippebroen er der faktisk næsten en hel badeanstalt med masser af rum, hvor det varme vand fosser ud og op af klipperne i udhuggede kar og render.

Klipperne er ganske gule af svovlbelægninger, mens de tappe, der hænger ned fra klippeudhænget er klare, kolde og smager af salt.

Her er også resterne af en halvstor jernbanestation med remise, sidespor, signaler osv, men nu blot overladt til sig selv og langsom tilintetgørelse. Mon det var den gamle grænsestation ?

Vi kommer for sent hjem til at det er interessant at benytte swimmingpool'en. Den aften går vi gennem den italienske park, der ligger lige bag hotellet, og som sandelig også har et flot springvand. Vi ender op på selve gågaden, og mens vi spiser kan vi nyde sceneriet og gadeoptræden af en amatørklown. Aftenen afsluttes med at nyde og fotografere de smukt komponerede springvand.

Øde lørdagsgader (Lør. 24. feb)

Vi afhentes 7.30 præcist for at blive kørt til lufthavnen, som er ganske ny. På flyvningen til Buenos Aires er der ingen morgenmad, men ostekiks og cola/kaffe, og successen gentages med middagsflyet

fra Buenos Aires til Trelew, hvor frokosten består af... Ostekiks, men så beder vi også om at få serveret champagne !

Trelews lufthavn er meget lille, og det er vist verdens korteste bagagebånd.

Vi bliver afhentet planmæssigt sammen med en dame fra Buenos Aires, som kan lidt engelsk hvilket hjælper os lidt, da vi straks skal til at argumentere med den spansktalende chauffør. Han fortæller, at vi skal på tur i morgen - mens vi mener, at vi skal på tur denne eftermiddag, jævnfør vores plan. Det vælter jo selv den bedste planlægning.

Men manden får ret. Bureauet har til huse i et baglokale i hotellet, hvor vi indkvarteres, og de bekræfter, at sådan er det. 'Punta Tombo' er kørt for i dag!

Nå, vi må jo få de bedste ud af det, og en god ting er det, at det er sidste destination, og der er ikke nogen fast aftale med familien om, hvornår vi kommer.

Vi flytter ind (sidste værelse på gangen). Det kan godt være at hotellet har **** (og det har de) men de har ikke meget at have det i. Der er bad og tv, men ellers er det godt nedslidt.

Jeg tvivler også på, om man ville være i stand til at få det faste brandudstyr til at fungere. Slangen var på det nærmeste muggen, og den var rullet op i en kasse, ganske vist med glasplade, men med slangen klemt ind mellem væg og kassens kant. Der var nu også løse brandslukkere, så pyt.

Værelset er i klunkestil, og der er ikke meget plads til vores store kufferter. Udsigten ned til en baggade - og ingen swimmingpool. Den kunne vi ellers godt have brugt nu.

På med vanten og ud at se, hvad det er for en by, vi er landet i. Hotellet ligger centralt, og ingen kan af gadelivet her lørdag eftermiddag se, at det er en by med 80.000 indbyggere. Der er ikke en mors sjæl, og man føler sig hensat til en eller anden amerikansk film, hvor uhyggen kommer om lidt. Gaderne er utroligt brede - men ikke et køretøj.

Der er enkelte gamle bygninger, men det meste er af nyere dato.

Vi finder et listigt sted med høj musik og med mulighed for udendørs servering, hvor vi sunder os med lidt kortskrivning inden vi går på yderligere udforskning.

Der er et palæontologisk museum, som vi da kan besøge. Det er kun tre år gammelt, og beliggende i en moderne bygning. Desværre er småsedlerne opbrugt, og da entreen bliver 8 peso, og jeg kun har 6 i småmønt og ellers en 100'er, bliver enden, at vi begge kommer ind på én billet for de 4 peso, jeg har (det er én billet: der skal jo være orden i regnskabet). Museet har mange rigtigt flotte fossiler af dinosaurer, fisk og planter, hvoraf det, der imponerede mig mest, var øgleæg som fossiler (et var overskåret).

Nu begynder der så småt at komme liv i gaderne, mens vi vandrer turen til det moderne universitet og busterminalen, hvor der også er turistkontor. på den måde kan vi slå to fluer med et smæk: få set priser på busturen til *Bahia Blanca* og materiale om Trelew - i det omfang det findes. Vi har fået godt tosproget materiale på museet, som lover godt.

Der er også her flere busselskaber, også flere der kører til Bahia Blanca, så det er mest et spørgsmål om afgangstider. Alternativet står mellem at dukke op midt på natten eller om morgnen, og vi bliver hurtigt enige om, at det mest hensynsfulde vil være at tage turen helt ind til Tres Arroyas, hvor vi kan være om

morgnen. Vi skynder os at købe billetterne, inden der bliver udsolgt.

Herefter kan vi så også få ringet til familien. Vi finder et 'telefonkontor', hvor man fra en boks kan ringe og derefter betale ved kasse 1. I lutter befippelse taster Ulla nummeret til Vivian, men beskeden når ind ved hjælp af engelsk konversation.

Aftensmaden rummer et par overraskelser.

Køkkenet åbner overhovedet ikke før 20.30, tjeneren er af ældre årgang, og går i sine egne cirkler, og anretning og afrydning ville få enhver til at falde i svime.

Mere upraktisk og sjusket kan det ikke gøres. Endelig havde de sørget for en stor bryllupsfest i den anden halvdel af den store sal, og det var da rigtig morsomt at iagttage sæder og skikke. Vel tilbage til værelset konstaterer Ulla, at der er masser af flagermus (det er jo igen længere lyst).

Søens dyr (Søn. 25. feb)

Morgenmaden indtages 6.30 i delvis mørke og med stearinlys, idet strømmen pludselig går. Det gælder hele byen, men det sker åbenbart med mellemrum. For os har det kun den konsekvens, at bussen ikke kan få tanket op her, men må vælge en anden by.

Holdet består af et schweizisk ægtepar, samt damen fra Buenos Aires, så vi har god plads i den lille Renault-bus. Og så taler guiden engelsk.

Landevejen til *Puerto Madryn* ligner den patagonske steppe til forveksling. Uanset at *Peninsula Valdes* er beskyttet område, er jorden på private hænder, og der er stor fåreavl. En enkelt ejer har 60.000 får, som giver ca 225 t uld. Arealet er så også så stort, at der er 80 km til hans klippehal.

På halvøen er det grusveje, og det støver utroligt, når man kører med 110 km/t, så vi er nødt til at vende tagventilationen omvendt for at holde det ud.

Fugleøen har hidtil været et sted, hvor man kunne vade over og på nært hold se masser af fugle, som f.eks kæmpehejre, flamingoer osv. Men den trafik er nu forbudt, fordi de besøgende har misbrugt denne frihed. Nu er der i stedet opsat kraftige kikkert, og det er nødvendigt med en kikkert eller en meget stor zoom, hvis man skal få noget ud af det. Men i øvrigt er her meget kønt, og man forventer jo ikke at se flamingoer i saltvand! Guiden er i øvrigt god til at få øje på dyr, og bortset fra de utroligt mange 'road runners', der farer omkring, ser vi de

smukke brune og hvide guanacho, endog i store flokke, en enkelt af de meget små ræve, som løber forvildet rundt på parkeringspladsen, mare, og et bæltedyr, som gemmer sig under en campingvogn.

Målet i dag er dog primært de ca 11.600 søelefanter og sæler, der er på halvøen, og ved *Calesta Valdes* er der rig lejlighed til at se dem.

Fra den flade steppe er der høje skrænter ned til havet, hvor søelefanterne ligger som døde sild hen ad stranden. Det er kun hunnerne og ungerne, der er tilbage nu, men selv om de er ca halv størrelse af hannerne er det et stort dyr (ca 600 kg). På land bevæger de sig så lidt som muligt, og tidevandet skal nå meget langt op på dyret, før det orker at flytte sig. Ellers ligger de og skovler vådt sand op på kroppen for at holde sig kølige.

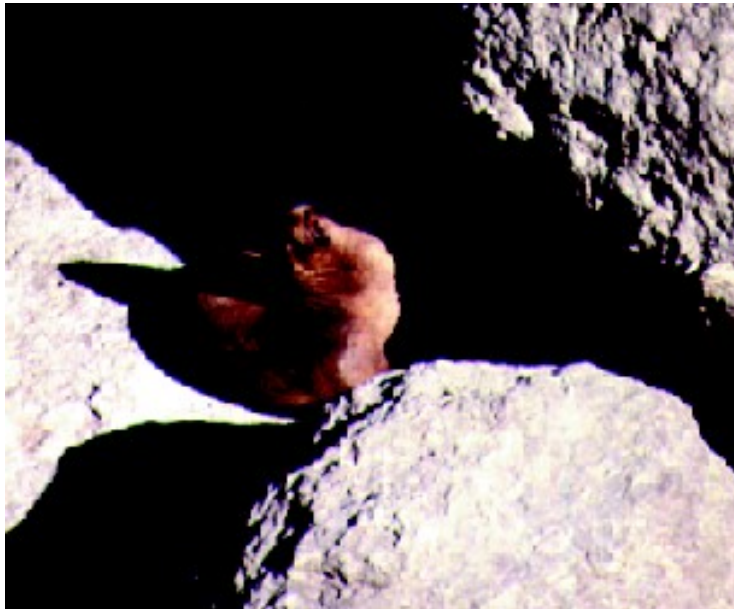

Guardia Fauna-vagterne holder øje med, hvor på kysten, der standser biler, så de kan passe på, at folk ikke bare gå ned på stranden til gene for dyrene.

I *Punta Pyramide* er der frokost pause. Det er et bade sted med fin bade strand i en beskyttet bugt. Vi spiser 'seafood' med damen fra Buenos Aires, så vi får lidt forskelligt, som vi kan prøve hos hinanden (bl.a fremragende krydret fiskesuppe med masser af fyld, og hvid (saltvands)laks).

På den måde tager spisningen nok lidt lang tid, og der er kun lige tid til at se sig rundt uden badeintermezzo, før vi skal af sted igen. Her er store *tidepools*, og mens vi er her begynder den patagonske vind tage til, så sandet det fyger.

Næste stop er en søløvekoloni. Vejen hertil er ganske smal og med store sanddrifter. på denne tid er der masser af unger, som hunnerne passer for hinanden, mens de selv er ude at spise i oceanet.

Ill. 19 Denne flotte hanløve er egentlig atypisk, da de fleste af søløverne var unger.

Man står oppe på et plateau, hvorfra man kan se ned på det leben, der er frem og tilbage over klipperne, op og ned i havet, som er utroligt klart, så man kan se alle svømmebevægelser.

I de store tidepools leger ungerne, at de har eget badekar til at lege i. Jo, man kan bruge rigtig meget tid til bare at betragte dyrene.

Vi ser ikke noget til de saltsøer, som tidligere var grundlaget for en stor eksport fra udskibningssteder på sydkysten, for utroligt nok ligger en stor del af halvøen under havets overflade.

Vel hjemme igen skal vi have ringet til Norma og ønsket til lykke med fødselsdagen, men nu kender Ulla proceduren - og taster rigtigt nummer. Derefter beslutter vi os for at prøve at få udfyldt det hul, vi vil få i morgen eftermiddag efter vores pingvintur og før vi skal af sted. Vi går derfor ind hos 'Punta Tumbo Travel' for at bede dem ordne en tur til den palæontologiske park, vi har læst om i museets brochure.

Vi køber ind til søndagens udflugt i supermarkedet (der er åbent til 21.30).

De har et problem med at forstå vores engelske, men så rykker vi bare ud til hotelportieren, som har et hæderligt engelsk. Det er ikke en standardtur, som de har på programmet, men de vil gerne hjælpe os, og skal nok prøve at løse det, men det er museet, der forvalter disse arrangementer.

Måske ikke helt retfærdigt tør vi ikke forlade os

på, at de faktisk vil gøre det, så vi går selv på museet for at undersøge vilkårene. Samtidig får vi så betalt vores 'gæld'. Jo, det skulle være muligt, selv om de egentlig helst ville på et lidt senere tidspunkt, end vi er nødt til at vores afrejse. De vil prøve at finde en engelsk- eller tysktalende guide.

Således lettede kan vi gå ud og se på optagten til aftnens børnekarnevalsprogram. De har nu ikke den brasilianske rytme.

I kjole og hvidt

Mens vi venter på vores guide om morgenen, ser jeg pludselig, at der kommer en af de gamle busser med flot kølerfigur, Ulla trækker kameraet og skyder - ingenting. NU er batteriet endelig total udkørt og kassabelt. Batteriet, vi købte i Ushuaia, overtager efter at det gamle klarede endnu 18 film.

Vejene i dag er om muligt værre end i går. Efter de første kilometer ud af byen drejes der fra asfaltvejen, og der ligger 107 km grusvej foran os.

På vejen ser vi flere store flokke guanochoer. Det er et ganske smukt dyr, og meget sky.

Efter 2 timer er vi fremme ved *Punta Tumbo*, som ligger syd for Trelew. Her bor ca 2 millioner pingviner, og allerede på vej ind i parken kan vi pludselig se dem alle vegne oppe i krattet.

Endnu en overraskelse: pingvinerne - eller i hvert fald en stor del af dem - har bosat sig langt oppe på land. Her bor de i jordhuler, fortrinsvis gravet ind under ca-

lafate-buskene, som så kan give skygge.

Det myldrer med pingviner overalt - på begge sider af det hegn, der skal holde menneskedyrene på afstand.

På denne tid af året er forældrene færdig med at fodre ungerne, så nu er det tid at skifte fjerdragt og de ser ret luvslidte ud. Af samme grund holder de sig fra vandet. Ungerne derimod boltrer sig så det er en lyst.

Det er et festligt dyr at betragte, og man kan komme på ganske kort afstand af dem. Men man skal ned på hug, hvis man vil tale med dem. De er kun ca 50 cm høje, og forskellen mellem han og hun er kun hannens størrelse og kraftigere næb. Det er vel unødvendigt at sige, at det er utroligt fascinerende at være så tæt på dyrene.

Ill. 20 Der skulle være ca. 2 millioner pingviner i denne koloni !

Vi går rundt en times tid, inden vi tager den lange vej hjem igen.

Vandring i fortiden

Vi er hjemme så det passer nogenlunde med den tid vi har regnet med, så vi går til museet, hvor en tysk guide er parat til at køre os ud til den palæontologiske park i *Bryn Dwyn* (walisisk "hvide bjerge").

Vi kører i museets store pickup, og guiden fortæller, at hun er førstegenerations argentiner af tyske forældre.

Vi kommer til området, som er afløst med hængelås på porten. Et nybyggeri, som vil give nye adgangsfaciliteter, er under opførelse. Der, hvor vi holder, ser vi ind på en høj, lys skrænt på ca 400 m's højde.

Guiden går i raskt trav og vi kommer ind i eroderede slugter, hvor hun viser os

fossile planterester, som er ca 40 millioner gamle.

Efterhånden kommer man op gennem historien, og langs stien er der på relevante steder deponeret fossiler af dyr fra den pågældende periode: uddøde delfinarter, hvaler, bæltedyr mm. Det er en utrolig spindende måde at se den geologiske udvikling, hvor man kan følge aflejringerne fra de forskellige perioder, og følge ændringer i temperatur og landhævninger.

Helt heroppe kan man så undre sig over dette naturens værk, hvor du kan se ned over den frodige grønne dal langs *Chubut*-floden, som tidsmæssigt er skabt meget senere

På turen tilbage har vi tid til at dvæle lidt i *Gaiman* (vi har kunnet følge guidens noget hæsblæsende tempo). Det er her, waliserne i sin tid bosatte sig, og byen ser da også helt anderledes ud i sin byggestil. Omkring byen er der grønne om-

Tehuelches

kaldes de små, glatte og forskelligt farvede sten, som man finder alle vegne over hele Patagonien. De er vulkanske og er firt med floder og gletschere.

råder med grøntsager, sådan som vi også kender det. At det er så frugtbart skyldes at man i sin tid har lavet avancerede vandingskanaler, som stadig er i brug, og der virker hyggeligt og idyllisk. Ved den første kirke afslører gravstenen for den første præst det walisiske tilhørsforhold ved sin inskription.

Byen er kendt som stedet hvor man skal have sin eftermiddagsthe, men der er måske også en stigende interesse for at understrege sit særpræg. I hvertfald var det lykkedes en lærerinde at samle 10 elever til wallisisk skolegang.

Vi kommer tilbage i god tid, så vi kan få

skrevet de sidste kort og få den sendt fra posthuset.

Mens vi venter på '*Puntual*' (vores bus-selskab) tiltaler en midaldrende herre os: Er I fra København. på dansk ! Han har set min Copenhagen Jazzfestival bluse, og kan fortælle at han er førstegenerations argentiner født af københavnske forældre, som nu forlængst er døde. Man mærker, at det er sjældent han bruger sproget. Han taler det nogenlunde, men vi skal tale meget langsomt, for at han kan forstå det. Det var jo et helt uventet indslag.

Parkering er ikke noget problem. Man parkerer, hvor man kan komme til det.: 1. række, 2. række eller i fodgængerfelt.

Giraffangere er praktiske, når man parkerer tæt, for så kan man uden at rode sig ind i problemer med forskellige kofangerhøjde, skubbe sig fri fra de andre biler ved parkering

Ill. 21 Det er lige før man tror, de forstår en.

Bussen kører punktligt kl. 19.40, og her i skumringen får vi en usædvanlig oplevelse, idet solnedgangen genspejler sig med smukke farver i øst ud over Valdes. Denne bus er ganske udmærket, vi sidder godt og får også sovet. Vi kender jo rytmen med de korte ophold ved busterminalerne, men i *Bahia Blanca* bliver det forventede kvarter til næsten en time, fordi bussen skal i 'garage'. I tillid til at det var et kort ophold, er jeg i skjortærmer, og det bliver faktisk lidt køligt her ved 6-tiden.

Efter *Bahia Blanca* er det lyst, så vi kan se kilometervis af solsikkemarkar. De er ikke ret høje, og mange er også afblomstrede. Faktisk står høsten lige for døren og vil strække sig over ca. en måned. Men der er nu også store områder med olivenplantager, og så naturligvis de ufatteligt store arealer med kvæg.

Vandreservoarerne i vejkanten er stort set tomme, så det er kun få steder vi får mulighed til at se fugleliv, men i vandløbene er der vand.

I familiens skød (Tir. 27. feb)

Norma har stået og ventet på os på bus-terminalen i *Tres Arroyos*, og lidt efter kan vi genkende det hele igen fra 1988. Emmy og Majken er der naturligvis, og både Hector og Vivian kommer forbi, inden vi får morgenmad og et tiltrængt bad.

Det føles næsten hjemligt. Dog er der kommet nyt tegltag på alle bygningerne og hele hytten er blevet malet fra yderst til inderst.

Vi har ikke vasket så meget klatvask undervejs, så Ulla får sat en vask over her (der er ingen vaskemaskine i Claramenco [klaramegor]).

Til frokost kommer Hector, som har købt ind og griller mørbrad - og sikke en! Vivian, Arturo og Adele deltager i spisningen ude på den overdækkede terrasse. Kaffen bliver indtaget på den anden side af gaden hos Vivian, og mens vi er der bliver skyerne mørkere og vi får torden-

vejr med regn et par timer.

Vi har fået lov til at bestemme om vi skal blive i Tres Arroyas eller tage til Clarameco, og vi har valgt strandlivet. Hector bliver i byen men overlader Norma sin Passat, så vi kan have vores bagage.

I *Claramenco* har det ikke regnet, men der er en stærk nordenvind, som får sandet pisket op i gaderne.

Vi får tildelt 'det blå værelse' på første sal, og kan nu til en forandring pakke kufferterne ud og benytte os af den megen skabsplads. Også her føler vi os hjemme, uanset vi kun har været her en enkelt dag tidligere. Fornylsen her er et nyt badeværelse til værtsparret, så vi andre kunne have et for os selv (eller omvendt).

Strandliv (Ons. 28. feb.)

Vi vågner ganske simpelt ikke før 830, men vi har nu også haft en lang og munter aften at gå i seng på.

Der er en skøn morgen med skyfri himmel og næsten vindstille. I samlet flok går vi den traditionelle tur til fyrtårnet, som er et naturligt mål. Ulla kan dårligt vente på at komme i vandet, så hun går ud lidt før 'badeflagene' som viser, hvor man kan bade trygt. Det tager ca tre kvarter at gå de 1850 m. og vi passerer mange, der står og fisker fra stranden. Klippeskærenes tidepools indeholder ikke meget af interesse. Underligt nok begynder stranden først at få liv ved 11-tiden.

Da vi kommer tilbage kan vi nyde, at familien har lejet et strandtelt med stole, hvor vi kan sidde og sole os. Vinden er

dog så stærk, at vi må søge ly på bagsiden af teltet, og da vi går hjem, er der praktisk talt sandstorm.

Frokosten indtages på terrassen, som er beskyttet af klare plastikpresseninger, mens kaffen serveres indenfor - det er blevet for koldt (!).

Ulla har foreslået, at vi afløser Norma en dag og laver 'danskermiddag', så vi går en tur i byen for at sondere indkøbsmulighederne. Det er noget andet end et dansk supermarked. I vinforretningen finder jeg den dyre vin fra Bariloche (Luigio Bosio) og en Cafayate-vin, vi skal prøve. Byen består næsten kun af etplans-huse, og forretningerne ligger ret spredt dvs der er ikke et naturligt centrum, selv om man kan sige, at Calle 26, hvor vi bor, er en slags hovedgade, idet den er fortsættelsen af indfaldsvejen - men ender altså ved stranden.

Norma kører os en gensynstur i skoven med de store kogler, og langs stranden

Strandtur til fods og i jeep (Tors. 29. feb.)

Vi kører med Hector på morgenindkøb. Og det er ikke det første det bedste sted, der skal købes kylling. Helt ude på højde med fyrtårnet i Calle 42, ligger der et pænt supermarked med en nydelig slagterafdeling. Det ender dog op med at der kun købes frugt, fordi kyllingen er for fed.

Vi nyder at få mulighed for igen at bruge kroppen, så vi går en god lang tur ca 4 km ud forbi fyrtårnet, idet vi bestemt mener, at det var her vi i sin tid samlede

konkylier. Til vores skuffelse er der ikke så meget som skyggen af de flotte konkylier.

Fra det tidspunkt vi kommer ned på stranden og til vi næsten er helt tilbage, får vi følgeskab af en hund. Den jager godtnok måger og undersøger, om de mange ålekvabber, der er skyllet op på stranden, er levende, men som hele tiden vender tilbage og gør os følge.

Vi har fået accept på at stå for fredagens traktement, så vi begynder at konkretisere en menu og få den til at passe til vareresortimentet, og vi skal huske på, at de fleste butikker er lukket mellem 12 og 17 - til gengæld har de åbent indtil 22-23.

Om eftermiddagen tilbyder Hector at køre os en tur i jeep'en. Det siger man ikke nej til, for det ved vi er ganske fornøjeligt. Vi kører vestpå over floden, hvor kysten er helt anderledes: klinterne er skiftet ud med 20-25 m høje, nøjne klitter, og stranden er om muligt endnu bredere (ved lavvande vel omkring 100 m). Selve havet forekommer også at være roligere, men der er ikke når så mange mennesker på denne strand. Til gengæld er dem, der kommer her, næsten alle med 4-hjulstræk, så man kan forcere sandet.

Hector skuffer os bestemt ikke. Det er om at holde sig fast, når det går over stok og sten, og jeep'en holder faretruende til siden ved kørslen i klitterne. Man bliver som barn igen, og måske er det den frigjorte fornemmelse, der pludselig får Emmy til at lægge sig ned og rulle hele vejen ned ad en klit.

Hector kender vores samlermani og finder flere 'muslingekirkegårde', hvor vi samler flere kilo.

Hector kan endda vise en særlig model, hvor han som fra en bedre flaskepost kan

trække en stor pengeseddel !

Ret langt ude hvor der er begyndt at blive klippekær, står der en sten for *Don Christian*, en dansker som for mange år siden svømmede i land her fra en fangetransport, og som slog sig ned her.

De mange kilo skaller må gennem kvalitetskontrollen, da vi kommer tilbage: det er trods alt begrænset, hvad vi har plads til, så alt med fejl kasseres.

Dansk middag (Fre 1. mar.)

Mens Hector er taget på arbejde, starter vi vores indkøbstur forsynet med både ordbog og parlør. Vi har besluttet os for en quiche Lorraine (avocado har vi opgivet), dansk hakkebøf med løg, og æbler i foliepose.

Aldrig har vi set så fint kød blive hakket ! For en sikkerhed skyld tager vi ca 2 kg. Svinekød til frikadeller kan vi ikke finde hos de tre slagtere, vi prøver hos. Alene det at få forklaret bacon - og finde det - var en opgave. Grøntsager er der nok af (champignon rengjorte og fra køleskab), så vi får hurtigt fyldt de to indkøbstasker, og må af sted en gang til.

Vi når dog også at komme i vandet, som er ca 24°, salt og med store bølger.

Alle er pænt omklædt til gallamiddagen, som indledes med en af de fortræffelige argentinske champagner, hvorefter vi bænkes ved det dannebrogssmykkede bord. Der bliver lidt rester, men det er nu ikke meget, så måltidet må betegnes som en succes.

Asado på landet (Lør. 2. mar)

Cynthia har ønsket at asado-traditionen skulle videreføres hos hende. Horatio's og Cynthia's estancia ligger ikke så langt fra "Las Pampas", og den blev købt lidt efter vores sidste besøg. Her ligger den

midt i et stort område med solsikker (de dyrker også hvede) og der er ryddet og plantet til en smuk og afvekslende have med masser af blomstrende buske og stauder samt en køkkenhave. Huset er ikke så stort, men faktisk ret rummeligt og bærer tydeligt præg af interesser for heste og gamle ting. Her er en grøn oase. Horatio er ganske vist ikke hjemme, idet han er med børnene på hesteryg i Andesbjergene.

Da vi kommer bemærker vi mange store sværme af insekter. Det ligner små røghvirvler i sollyset, men de er åbenbart ganske uskadelige. Det er den lille ca 25 cm farvestrålende slange på plænen formentlig også. Den skynder sig i hvert fald bort. Der er også en del tudser, hvoraf nogle dog lider druknedøden i swimmingpoolen, som de ikke kan komme op af. Majkens hjælp har formentlig kun meget kortvarig effekt.

Gårdens forvalter står for stegningen af lammet på det skråtstillede asado-spyd.

Det bliver en rigtig familiemiddag, da Vivian, Arturo og Adele også kommer, og udover det gode lam med tilbehør har Vivian bagt en lækker nationalkage af tynde sprøde bunde samlet med lækker fyld.

Hen på eftermiddagen tager vi afsked for sammen med Vivian, Arturo og Adele at køre over for at gense 'Las Pampas'. Fra landevejen er der ca 11 km jordveje inden man kommer til den 2 km lange allé ind til huset.

Forvalteren er skiftet ud siden sidst, men der er stadig en dobbermann til at tage imod og atter er det et kørt gensyn. De otte år er ikke gået ubemærket over parken: bevoksningen er blevet både højere

og tættere.

Denne gang får vi lejlighed til at komme indenfor i den oprindelige bolig, der nu næsten står som museum.

Ellers står huset som da Gerner døde, og benyttes ikke. I husets gemmer findes de gamle familiealbum, og der bliver pillet enkelte billeder ud til Emmy.

Det har været en varm dag (ca 26° i skyggen), så det er rart at komme tilbage til en kold øl og lidt restemad ude på terrassen.

Pludselig dukker en hjemløs hund op og bliver beværtet, og til sidst 'puttet' af Hector på terrassen. Næste morgen er den dog borte.

Farvel til Clarameco (Søn. 3. mar)

Efter morgenmaden går vi en lang tur ud til Don Madsen. Vi passerer floden over hængebroen, og går langs vandkanten for at finde spændende ting. Det er meget lavvandet, så man kan undersøge revnerne i klipperne, da vi når så langt. Det er utroligt, så fastkilede konkylierne kan blive, og så tætpakket selve konkylien kan blive af sand, sten og skaller (ja selv en lille krabbe fik vi med hjem på den konto).

Der er både måger, strandskader og skarv samt nogle meget mindre grå fugle, som falder helt sammen med klippefarven.

Vivian, Arturo, Adele og Majken dukker op i jeep'en lige ved Don Madsen. Vivian har lovet Majken at køre ud for at finde nogle farvede muslingskaller, og vi får nu tilbudt at køre med tilbage. Til

deres overraskelse takker vi nej: vi vil gerne bevæge os, og vi når da også hjem i god tid til frokost, bl.a. fordi vi vader gennem floden.

Så er det blevet pakke-kuffert-tid, for vi skal tilbage til Tres Arroyas, hvor vi indtager det værelse, drengene havde sidst.

Om aftenen inviterer Hector på “*Sobremonte*”, en ny restaurant et par blokke henne. Her er rigtig god (og rigelig) mad, og stedet er også godt besøgt. Mange af gæsterne (bl.a. den danske konsul) hilser på Norma og Hector. Selv om vi ikke alle spiser op, giver Hector os lov til at komme med hjem.

Bytur og paella (Man. 4. mar)

Vi har hidtil holdt os til haven, men vi skal da lige et smut ned i byen. Her har været *hvedefest* (en blanding af byfest og dyrskue) i stor stil, og nu er det oprydningens time. Hovedgaden er stadig spærret, mens man fjerner de store landbrugsmaskiner, der har været udstillet her. Andre steder er det boder eller frakørsel af den jord, der flere steder har været underlag for aftenens asado- og andre grillerier.

Cypressen foran rådhuset forekommer os mindre end sidst, men ellers ligner det sig selv. Vi møder Hector på vej til sit kontor, som på 41. år ligger i den store kontorbygning her ved pladsen.

Her inde i centrum er pæne franskprægede huse, men også de karakteristiske 2-3 etagers huse i spansk stil.

Der er masser af forretninger, men måske kradser krisen stadig for et helt moderne center i en gyde har tomme butikker til udlejning.

Kunstige blomster er en stor artikel, og de er utroligt

livagtige.

Står der blomsterforretning er det højst sandsynligt, at der er tale om kunstige blomster.
--

I dette klima holder de så også længere, og ligheden er utrolig.
--

Bortset fra en øl på samme fortovsrestaurant som sidst køber vi ingenting. En nydelig broderet dug som vækker interesse viser sig at være 'Made in China' - og så kan det jo ligesom være lige meget.

Hector har en vinkælder, hvor han stolt kan fremvise støvede vine tilbage fra 30'erne. Der er nu nok for varmt i kælderen, til at de kan have andet end historisk interesse. Vi får også forevist hans jagtvåben fra hans unge år og hans antikke pistoler.

Middagsmaden indtages hos Vivian. Det er hjemmelavet paella med alt godt fra havet, og det er utrolig lækkert. Og midt dagen følges op af rigeligt med vin og champagne, så den er over midnat, inden vi går hjem.

Hovedvejen til BA (Tirs. 5. mar.)

Vivian skal ind for at besøge Juliana i Buenos Aires, og har lovet at køre Ulla og mig ind. Der skal være afgang 6.30, og det bliver der. Vi kan have det hele, inkl vores fejekost med ombundet 'pampas'-græs.

Vi skal være i lufthavnen ved 13-tiden, og da hovedvejen til Buenos Aires kun har to spor og i øvrigt har megen tung og langsom lastvognstrafik skal der påregnes god tid.

Det går nu over al forventning

Om morgnen er der tæt dis, som dog ikke ligger lige over jorden, men først 1-2 m oppe - og som beskytter mod den lave sol, som hele tiden forsøger at bryde igennem.

På turen får vi et levende indtryk af denne frodige region: her er utallige stykker kødkvæg, her er et område med malkekvæg og mejerier og også utroligt store farme med høns.

Der er rovfugle i rigt mål, og inde på markerne går de hvide ibis meget male-risk sammen med de sorte køer.

Strækningen er langt mere bebygget, end vi ellers har set det under rundturen, men stilen er den samme.

Selv om vejen kun er en almindelig tosporet asfaltvej, opkræves der bompenger indtil flere gange på ruten - og alternativer er der ikke rigtig nogle af. Der er naturligvis også her adskillige steder, hvor politiet står ude midt på vejen og med en håndbevægelse kan stoppe trafikken eller lade den glide videre.

Vi kommer til den aftalte rasteplads før Hector - til vores store undren, men det viser sig da også at Hector punkterede allerede i Tres Arroyas, hvilket har forsinket noget. I øvrigt er det den samme rasteplads, som vi brugte i 1988, men denne gang med den overraskelse at kaffemaskinen er gået i stykker, så vi må have Nescafe.

Jo nærmere vi kommer Buenos Aires, jo tættere bliver trafikken - stadig blot med to vejbaner, og her er blandet trafik med standsende busser, lastbiler, pickups, og oven i det en omkørsel, fordi man er ved at forberede en motorvejsstrækning. I by-

ens udkant kører vi langs banen, hvor lokaltoget har 2 etages vogne

Forstæderne er lidt trøstesløse, men med et utroligt leben. Vi kører 'bagvejen' direkte til lufthavnen, og slipper således for at skulle de sidste 35 km ind til Buenos Aires.

Vi kommer i god tid til Ezeiza lufthavn og får checket ind. Vi får også vekslet den smule peso, vi havde tilbage. Og så er tiden til et vemodigt farvel i afgangshallen. Punktum for en utrolig spændende tur og et hyggeligt gensyn med familien.

That's what friends are for !

Da vi kommer til Kastrup her ved middagstid en dum onsdag, er Axel ved *gaten* for at ønske velkommen hjem.

Overraskelsen stiger, da der ved udgangen er en deputation af John og Solveig, Bente og Birger og Gerda og Harley. Der er planlagt den helt store hjemkomst med frokost, som Flemming og Solveig har stået for - og vi rører ikke selv en finger ! Der ligger hilsner fra drengene og Addi, og i løbet af eftermiddagen ringer stort set alle i familie- og vennekredsen.

Både Solveig og Addi har leveret 'dinner transportable', så der er rigeligt mad til aften - hvor vi så næsten har samling på hele familie- og vennekredsen igen og får afleveret de første indtryk.

En bedre afslutning og modtagelse kan man næsten ikke forestille sig.

Oprindelig rejseplan

Dato	Afg.	Fra	Ank.	Til	Fly	Hotel	M	Aktivitet
07.02	18.25	København	19.20	London	BA807Q			
	21.15	London			BA267Q			
08.02			07.45	Buenos Aires				
09.02	06.00	Buenos Aires	09.30	Ushuaia	AR1616	Hotel Ushuaia	*	
10.02							*	Heldagstur: Tierra del Fuego Nationalpark
11.02	15.25	Ushuaia	16.15	Rio Gallegos	AR1627			Formiddag ?
		Rio Gallegos		Calafate		El Qujote	*	Bustur 300 km (6 t),
12.02							*	Nationalparken Los Glaciares Lago Argentino, Perito Moreno
13.02							*	Heldagstur: Upsala gletcher
14.02		Calafate		Rio Gallegos				Bustur 300 km
	17.00	Rio Gallegos	20.00	Buenos Aires	AR1627	Ht Crillon		
15.02	07.35	Buenos Aires	10.35	Bariloche	AU2870	Ht Apartur		: ??
16.02								: Circuito Chico/Punto Panoramico Cerro Catedral
17.02								1/1 Isla Victoria /Bosque Arrayanes (Nahuel Huapi sen)
18.02	14.55	Bariloche	16.55	Buenos Aires	AR1635			
	18.05	Buenos Aires	20.05	Salta	AU2944	Ht Salta	*	Citytur ?

19.02							*	Humachuaca, Pumamarca (Jujuy)
20.02							*	Cafayate
21.02	22.30	Salta						Bustur (18 timer),
22.02			17.50	Mendoza		☐ Ht ☐ Acon- cagua		Ving ☐ rde
23.02								1/1: ☐ Alta Montana ☐
24.02	08.50	Mendoza	10.25	Buenos Aires	AR1513			
	12.05	Buenos Aires	14.05	Trelew	AR1638	Ht ☐ Centenario		☐ : Punta Tombo
25.02							*	1/1: Peninsula Valdez
26.02	??.??	Trelew	??.??	Bahia Bianca				Bus p ☐ egen h ☐ nd ...
27.02				Tres Arroyas				
28.02								
01.03								
02.03								
03.03								
04.03								
05.03	15.00	Buenos Aires			BA266Q			
06.03			06.55	London				
	08.25	London	11.10	K ☐ benhavn	BA804Q			